



*Slavica Juhas*

# VIKTORIJIN PLAC

[www.digitalne-knjige.com](http://www.digitalne-knjige.com)



*Slavica Juhas*

# VIKTORIJIN PLAČ



2021.godine

**Autor:**  
Slavica Juhas

**Pjesme uredila:**  
Zlata Knez

**Recenzija:**  
Zlata Knez

**Ilustracije:**  
Dubravka Tominić



© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.  
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Okrenuta obzorju sjela sam na mol  
i titraje čežnje vezala u stručke.*

*Slavica Juhas*

Pripremila : Slavica Juhas

Uredio i obradio: Nenad Grbac



*Slavica Juhos*

# GOSPODARU DUŠE

GOSPODARU DUŠE

## **VIKTORIJIN PLAČ**

*Kako li izgledaš, dušo moja mučna?  
Jesu li ti izrasle sijede vlasi?  
Na što ukazuju urlikanja bezvučna?  
Da od negiranja pobijeđena si?*

*Ne znam kako izgledaš, no ljudi kažu  
da dobra si, skrbna, lijepa, poštena,  
no meni uglavnom priuštiš gnjavažu,  
sve dok ushićenjem ne bivaš kažnjena.*

*Zašto si se zgurila? Vidiš, ja plešem  
kad se uho na glazbu usredotoči,  
a ako se o radoznalca očešem,  
naočalama prekrivam suzne ti oči.*

*Osjećam da plačeš (i kada se smijem),  
al tvoja bol nema moć da me izbezumi,  
pa kad u teatru cupkam pred žirijem,  
iščuđuju se i vele: Viktorija ne glumi.*

*Žuku samoću ne smiješ prikazati  
na pozornici kožnatoga kazališta,  
jer obraze ću ti šminkom premazati  
i pjesmom nadjačati krik iz mučilišta.*

*Ponosna na se, u teatru bogomoljke,  
krijem te pod novom casual odjećom,  
a ti prkosiš iz šaptačeve školjke  
i sprdaš se kad tuge omatam srećom.*

*Zamišljam te kako zamahuješ rukom  
i u tiha promišljanja zabadaš mač,  
a kad tihost prsne gromoglasnim zvukom,  
do tvoje lože dopre Viktorijin plač.*

*Dušo moja, samotna i nevesela,  
tvoja je vanjština stjecište ludorija,  
jer smijem se, a mir si mi oduzela.  
Zašto sam si nadjenula ima Viktorija???*



## **CIKCAKASTA**

*Možda neke stihove nećeš shvatiti,  
poruka ti neće biti sasvim jasna.  
Kažu da izrečeno ne možeš vratiti,  
ali i pisana riječ zna biti opasna.*

*Htjela bih ti ime zbiti u akrostih,  
onda, kad oko kao puna je gustirna,  
ali kod istražitelja domišljatih  
prevara bila bi plitka i prozirna.*

*Htjela bih te opjevati u sonetu,  
u liku Crne gospe il Plavog mladića,  
ali šturo pisala bi po žiletu  
nikogovička rumenih obraščića.*

*Ni kada bih revno listala psaltir  
i pomoć zaiskala od Više Sile,  
nemam koplje koje tresao je Shekespeare...  
i klike bi tajno o tajnama trubile.*

*Zato te ušuškavam u metafore,  
tvoj lik obožavam cikcakastim stilom;  
na stranputice šaljem jalne tutore...  
dok istinu oplakujem pod kandilom.*

## **BOFL**

*Zaviri, Bože, najdublje u mene,  
pozabavi se mojim srcem glupavim,  
jer tlapnje su u njemu ugnježdene  
i ne daju da od ljubavi ozdravim.*

*Izvidi tko u krvi košmare mi vrtloži  
i koji nevaljali oćut um pobjeđuje,  
pa ako se bofl u srdašcu taloži,  
molim te, spriječi ga da žiće mi truje.*

*Sama ne mogu dokučiti što mi je,  
sizifovski borim se s boljkom teškom.  
Što više upirem, shvaćanje je strmije,  
jer mučitelj uma čovjek je s greškom.*

*Stvoren je iz Ničega, sazdan u mislima,  
suknuo je iz tankoga rebra mašte,  
ali sav prostor u meni zauzima,  
a stihovi iluziju, lik opsjenara lašte.*

*Prepredeni fantast srcem zavlada,  
paradira po svakom venastom zupcu,  
ali u svijesti visoka je palisada...  
priječi mu prolaz k prvome poljupcu.*



## **ŠAH-MAT**

*Ušao si u dvor s dvije-tri žene,  
sa šakama uguranim u džepove,  
a usne, ko od mramora odvaljene,  
služile su ti tek da nose brkove.*

*Za tobom su poslušno paradirale  
ljepotice kakve cio muški svijet sanja.  
Njihove oči tvoj stas su proždirale,  
makar tebi nije bilo do milovanja.*

*Stao si uz kamin, podignuo ruke,  
pitao si Boga što si mu skrivio,  
jer zbog gnjile, zabranjene jabuke,  
kao prosjak ljubavi život si proživio.*

*S neba nisi primio ni najmanji znak,  
još jače i brže zgušnjavala se bol.  
Znao si da prerano je za počinak,  
jer s obraza na jastuk pala bi sol.*

*Razljućenim damama naložio si  
da na stolčić donesu šahovsku ploču,  
ali i pri umnoj igri život ti prkosi,  
dok u suznom kanalu suze klokoću.*

*Sam si na polja posložio figurice,  
pred sebe poredao one crne boje,  
i iz sobe ispratio zanosne krasotice,  
jer šah je savršena igra za dvoje.*

*Nervozno pomicao si bijelog kralja,  
približavao ga meni, bijeloj kraljici,  
kada te buđenje udari poput malja,  
jer ja ne bijah na suprotnoj stolici.*

*Očajan, prevrnuo si mali stol,  
drvene figure prosuo si po podu,  
šutnuo ih nogom, kao da i bol  
otkotrljat će se i tresnuti u komodu.*

*Gazio si pijune, lovce, skakače,  
ali slomljena ne bje i bol podmukla.  
A kada stres simpatikus ti dotače,  
gnječio si kraljicu sve dok nije pukla.*

*Skinuo si sako, odvezao kravatu,  
proklinjao dok bacaš si se na krevet,  
slinuo u vlažnu maramicu papirnatu  
i mome imenu prišio gnjusni epitet.*

*Još jedna večer stiskala te u preši,  
lomila ti dušu, dovodila do ludila,  
ali, mili moj, tko spram mene zgriješi,  
od kraha ne spašava ga ni dobra vila.*

*Ne možeš se mojim životom igrati  
pa oprati ruke kao Poncije Pilat.  
Igrao si nepošteno, zato sada pati  
i u pamćenje utisni moj sočni... šah-mat!*

## **ŠTO TI ZNAŠ O PLAČU?**

*Što ti znaš o plaču neshvaćene žene?*

*Što ti znaš o tuzi, što u oku rida?*

*Ako ne prskaju te izdajice njene,  
ne očekuj da rane pojma ti vida.*

*Ne krivi je što potajice suze guta,  
ne dršći zbog njenih plišanih fantoma.  
Kada plačna po središtu sebe luta,  
ti nećeš čuti krik njezina sloma.*

*Ne gledaj je poprijeko, ne proklinji je,  
jer ona nije htjela da te potrese  
njen neuspjeh pri stvaranju iluzije  
da i u snovima postoje adrese.*

*Ona je svjesna da nikada nećete  
živjeti u kolibici na kraju ulice,  
pa ipak joj neposlušne misli odlete  
i dovode te u dvore ispod kože.*

*U zjenama njenim za te mjesta nema,  
na tronovima važnosti drugi sjede,  
ali dušu mami vijugava cesta,  
na kojoj poraz trči ispred pobjede.*

*Ona je pametna, ona zna da tuge  
nemaju korijenje u čarnoj reali,  
i da Nebu idu najveće zasluge,  
što njen duh hoda gdje živi nisu hodali.*

*Što ti znaš o plaču neshvaćene žene?  
Što ti znaš o tuzi što u oku rida?  
Ako ne oblivaju te suze njene,  
zašto da se pravda, crveni od stida?*

*Ne krivi je što često potajno zaplače,  
napose kada u dušu joj navratiš.  
Neka njene suze ništa ti ne znače,  
jer tužnija bit će ako zbog nje patiš.*

## **ČAĐAVI OBRAZI**

*Dok svijet na suprotnu stranu gleda,  
obrisat ću nos o žučkasti stolnjak,  
dlanom prekrit ću plave kuglice leda  
i zgužvani papir gurnuti u grudnjak.*

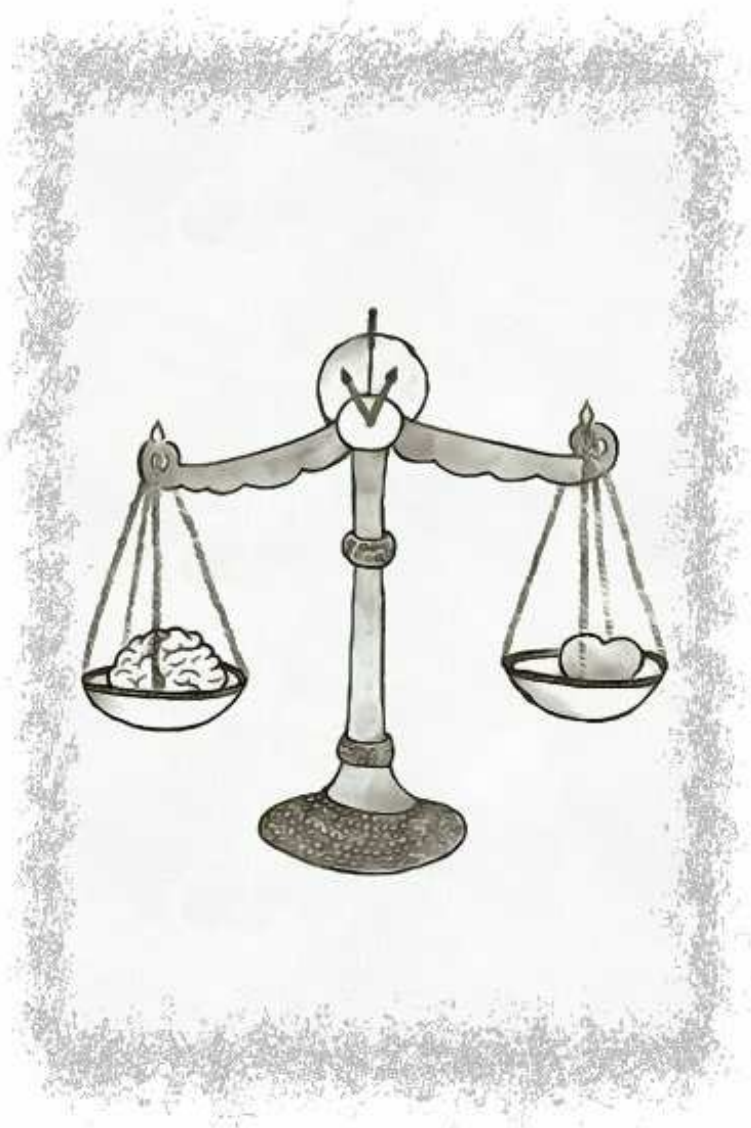
*Nehajno ću šalicu privući k sebi,  
iz nje srknuti gutljaj hladne kave  
i staviti masku, koju po potrebi  
lijepim na svoje obraze čađave.*

*U desnoj ruci gnječit ću cigaretu,  
a lijevom stiskat ću pepeljaru,  
da nitko na ovom naivnom svijetu  
ne vidi zbunjenu savjest na kantar.*

*Da ne vide borbu koja se odvija.  
između morala i skriva papira.  
Da ne shvate kako spretna Viktorija  
bezočne laži pantomimom frazira.*

*Kada bi me pogledali podozrivo  
i na jezik nataknuili bajunetu,  
pucali bi (slijepci) u neuhvatljivo,  
jer moje varke su mete u pokretu.*





## **GOSPODARU DUŠE**

*Ništa više nije kao što je bilo.  
Ne osjećaj krivnju. Ni za što nisi kriv.  
A ako me sebedarje povrijedilo,  
to bje jer bulaznih da san je oćut živ.*

*Mir sam pronašla u nicanju trave,  
u prvome cvatu roza neriuma,  
u osvitu i sutonu posred glave,  
u spoznaji sebe kao unikuma.*

*Jedinstven ne postaješ, takav se rodiš,  
pa prihvatiš da raritetna si vrsta;  
i nema načina da se oslobodiš  
stava... Dajem sve za brzi pokret prsta.*

*Dovoljan bio bi palac dignut u vis,  
duboko poniranje u široke zjene,  
samo na tren, tek dok duša stavi potpis  
pod... Kriva sam što hamletiziram iz sjene.*

*Prije srha i zanosa čvrsto odlučih  
imenovati te gospodarom duše.  
Zato te izljevam u tjeskobni stih  
i suzama ne dopuštam da presuše.*

*Pusti odgonetke, pusti me da plaćem,  
pusti me da dajem ti se u pjesmama.  
Mada riječi iz srca ćupam žaraćem,  
živa sam dok s tobom živim u knjigama.*

## **IME**

*Tražim te po labirintu,  
na zidićima od trnja  
i iz rana lijem tintu.  
Pisalo mi je labrnja.*

*Preklinješ me da ne viknem  
tvoje ime preko grmlja,  
ko da ne znaš da uskliknem  
tek kad pero ga promrmlja.*

*Prije no što se razdani,  
utkam ga u travestiju.  
Kad ublažim grč moždani,  
smotam ga oko kostiju.*

*Tvoje ime neću reći,  
šapnuti ga nikad neću,  
mada nijemo besjedeći,  
u svađi sam s pameću.*

*Tražim te po labirintu,  
al trnje po umlju grebe...  
Kvragu ime!, bacam tintu,  
u javu odlazim bez tebe.*

## **CIRKUSANT**

*Nikada na mačizam nasjela nisam,  
žalim te dok šepuriš se kao paun,  
jer ja te osjećam; znam, kada si sam,  
s lica briše osmijeh cmizdravi klaun.*

*Na samoću vješaš šareno odijelo,  
nosić i periku, znojem natopljenu.  
I ako se razumijevanje usmrđjelo,  
vezuješ kravatu, suzom pošćropljenu.*

*Sjećanja ti često na jadoću ukažu,  
jer sretan si tek dok u prepunoj areni  
nasmijavaš publiku, a veseljaci pomažu  
da oćutiš važnost, makar i na sceni.*

*Tvojim domom odjekuje cik normale,  
no para ti uši, savjest dijeli na pola  
dok po stolu ćrćkaš moje inicijale  
i ispijaš posljednje kapi alkohola.*

*Pijan od vina, dotućen od beznađa,  
u cirkus obješenoga poimanja pođi,  
kad nisi mogao, dok bila sam mlađa,  
nadjaćati stidljivost i reći mi: Dođi!*

*Dvoglavu osobnost počasti gorćinom,  
jer izabrao si živjeti boemski, bezopasno.  
Slobodan si, ali sretan tek s obrazinom,  
ispod koje jećim: Otpušćen nećasno!*



## IMPROBUS

*Vidjela sam te s maramom na čelu,  
s pištoljem uperenim u palu čast,  
ali tada vidjeh i zastavu bijelu  
i med našim dušama zid rešetkast.*

*Na moje oči spustio se groze zar,  
praznoća u duši posta od žudnje veća.  
Zgrčenom rukom zgrabila sam adresar  
da izbrišem prezime koje mi obeća.*

*Razočarenje me streslo u pravi tren,  
jer čežnja me dovela na dah od smrti,  
kada vidjeh da kao vojnik kositren  
puštaš oluju straha da pamet ti vrti.*

*Naivci su pljeskali, ljubili ti đon,  
klicanjem odavali počast poštenju,  
a ja prozreh kako dršće kameleon,  
dok egom išće značaj u udivljenju.*

*Gdje se ego uspinje na pijedestal,  
razočarenje nadilazi krivicu.  
Tada carski slavuj postaje šakal,  
koji odanu pretvara u paljenicu.*

*Ti ne znaš da moje tuge si blažio  
dok pero umakah u notno žezlo,  
ali ti, div, čelenku si ovlažio,  
kada zastrašilo te prepredeno zlo.*

*Ne bih te anulirala zbog nemara,  
ni što mi obećano nisi donio,  
već što čast sveo si na ćud cincara.  
Hej, čovječe, zlu si se poklonio!*

*Ništa mi ne duguješ. Račune polaži  
Gospodinu, ako pamtiš mu Ime.  
Ja otvaram kišobran pred tučom laži.  
S tobom više neću gaditi rime!*

*Kao čudotvorac u ranjenom umu,  
bol si pretvarao u ljekovitu tintu,  
ali danas u mom duhovnom kvantumu  
moja duša za tvoju ne bi dala ni kintu.*

## **TREĆE OKO**

*Savjetuju mi da zatvorim oči  
i svjetovne slike iz sebstva maknem,  
jer informacije stižu u mirnoći,  
kada spiritualni krug dotaknem.*

*Robijaš mi uzalud kreira napatak  
kako s trećim okom svladati bijes,  
ali samo ti u me unosiš bjelutak  
i u hladu trepavica pališ krijes.*

*U umu pjesnika preveć je fleševa,  
a svjetlo ne teče naopakom utoku.  
Svisnula bih od bestijalna gnjeva  
kada šetkao bi mi i po trećem oku.*

*Za trajno prisuće u mislima,  
za danonoćne tuge, traženje svrhe,  
krive su tvoje kretnje u očima  
koje izazivaju iritantne srhe.*

*I kada bi čavlom probili mi čelo,  
treće oko bilo bi zid beživotan,  
jer glupo srce nebu se zaklelo  
da zelene oči svagda bit će tvoj stan.*





## **ČUVARICA DROBA**

*Ćutim kako zrak podiže mi grudi,  
udišem ga jer moram, a ne jer želim.  
Drskost me ne štreca, blagost me ne čudi,  
čamotinja čezne za čuvstvima vrelim.*

*Lednim prstima sljepoočnice gnječim,  
mlohavim vjeđama prekrivam fasadu,  
ali ravnodušje ne dopušta da zaječim  
ili prkosom da oduprem se neskladu.*

*Hoće li me prenuti šokantni prizor,  
iznenadna kriza, prelet meteora,  
ili će u meni preminuti divizor,  
koji dijeli um od prznoga prostora?*

*Možda postadoh čuvarica nutrine,  
koja s pokojnicom i hoda i noći,  
jer milija su mi šaputanja tišine,  
koja slušam u metežu i u samoći.*

*Rizično bilo bi vratiti se natrag,  
nagnati srce da opet počne tući,  
jer ako u krvi naiđem na tvoj trag,  
pamet će se prisjetiti, i raspući.*



## **LIJEVA I DESNA**

*Mogla bih ruku na lomaču staviti,  
tvrdeći da čuvstva dijeliš popola,  
tlapeći da ćeš od ljubavi ozdraviti,  
da sa mnom oteći će i bujica bola.*

*Na desnoj strani, daleko od srca,  
krvca ti klokoće o ljepoti života,  
kad sjedneš uz kamin, ubaciš drvca  
i u vatru hitneš ključić od cvokota.*

*Na desnoj strani tvojega tijela,  
život je kao bajka, zrcalni Raj.  
Desno oko, ispod glatkoga čela,  
bistro je jer u nutrini ogleda se sjaj.*

*Desnu ruku podižeš visoko u zrak  
i ubireš dragocjene plodove žića.  
Na tronu tvoje sudbe sjedi anđelak,  
a po drobu leta ti milijun leptirića.*

*Desnu nogu odmaraš na taburetu,  
nakon što plesala je na glazbu sreće.  
Uvečer s njom ugasiš cigaretu  
i puštaš da spokoj desnom stranom teče.*

*Mogla bih ruku u kamin ugurati  
tvrdeći da podvojen si, u sukobu  
sa skladom, i da pojam će te rasturati,  
sve dok na lijevoj strani čutiš tjeskobu.*

*Na lijevoj strani, gdje srce tuče,  
pjeni se mnome uzburkana krvca.  
Stresori u vid maglicu ti luče,  
dok sjediš uz kamin i buljiš u drvca.*

*Lijevo oko proširenim zjenama,  
trpi teret bora na gustoj obrvi,  
znajući da na umnim krhotinama,  
pogled u budućnost nostalgija mrvi.*

*Lijevom rukom pritišćeš tvrde grudi  
tuckajući srce, vičući na njega  
neka te pri svitanju ne probudi  
i neka spasi te od života tobožnjega.*

*Lijevu nogu pržiš vatrom iz kamina,  
nogu koja nije te dovela k meni,  
jer bio si slabićak, a ja planina,  
na kojoj su dvori ponosa građeni.*

*Mogla bih ruku staviti na svitnjak  
da desna strana manje ti je važna,  
ali na obje ti si vuk samotnjak,  
kojeg tješi put i torba prtljažna.*

*Jednoga dana, kad sjedneš kraj kamina  
i u sebe baciš pogled strelovit,  
uvidjet ćeš da na obje strane vlada tmina,  
a život u mraku grd je i jezovit.*

*Mogla bih ruku na svijećnjaku peći  
da voliš me kao što nikoga nisi,  
ali strah bio je od ljubavi veći.  
(Tupane!, sreća o izborima ovisi.)*

*Mogla bih ruku i na lomaču staviti...*

## **NEOPROŠTENO DUGOVANJE**

*Duguješ mi dva desetljeća sreće,  
jer dane potratih na krpanje krabulje,  
kojom spriječila sam um da ne izblebeće  
da mi lice nije mokro od rosulje.*

*Dužan si mi priču o dva idiota,  
koji od tuge htjedoše umrijeti  
samo da ih ne ošamuti sramota,  
zbog koje morali su o sebi šutjeti.*

*Duguješ mi ugodu pri susretima,  
nakon mukotrpnih godina čekanja,  
kada lumpovao si s čergarima,  
jer dušu privlačila su seljakanja.*

*Duguješ mi izjavu da sam lijepa,  
kao onoga dana kad su naše oči  
umanjile bol zbog duševnih hendikepa,  
jer nesretni bijasmo unatoč vrsnoći.*

*Duguješ mi najljepši dio života,  
buđenje u podne, doručak za dvoje,  
osmijeh ispod razlistanih čokota  
i u tvojima utopljene ruke moje.*

*Duguješ mi dva rasprsnuta kaleža,  
na podu osušen čežnje opioid;  
i oštricu njena otrovna bodeža,  
s kojeg u krv pušten je toksični fluid.*

*Duguješ mi što ni pomislio nisi,  
jer (i bez tvog znanja) život sam ti dala,  
ali ako imalo empatičan ti si,  
varci dugovanja ne diži vješala.*

*Dok nutrina kriči zbog manjka u duši,  
uskraćen mi je oblačasti svetokrug.  
Svijet čut će kako anđelak pjevuši,  
kada dođeš k meni i vratiš mi dug.*



## **PIROVA ISTINA**

*Ni pred streljačkim vodom priznala ne bih  
da u grotlu grla tvoje ime šutim.  
Tuge i laži, koje stihom izvalih,  
pripisujem trenu Muzom nadahnutim.*

*U sjetnim pjesmama pasatizam kipti,  
radoznalce svrbe žalopojke duha  
i mame ih zagonetni manuskripti,  
ali oni hoće preko pogače kruha.*

*Ne brini, mili, neću im reći tko si,  
ni otkuda dolijećeš u novi stih;  
ni da ćemo zgureni i sjedokosi,  
teći ispred očiju ljudi nepoznatih.*

*Jer i tada živjet ćeš u svakoj strofi,  
mastilom ljubit ću te na papiru;  
a ako otkriju nas znatiželjni filozofi,  
neslavnu pobjedu dodijelit će Piru.*

## **DUŠA OD ZLATA**

*Tlapim da vidim te iza paravana,  
škiljiš kroz procijepe na vidnome platnu.  
Strah ti lomi živce, u oku uragana,  
ali zjenicama prodireš u dušu zlatnu.*

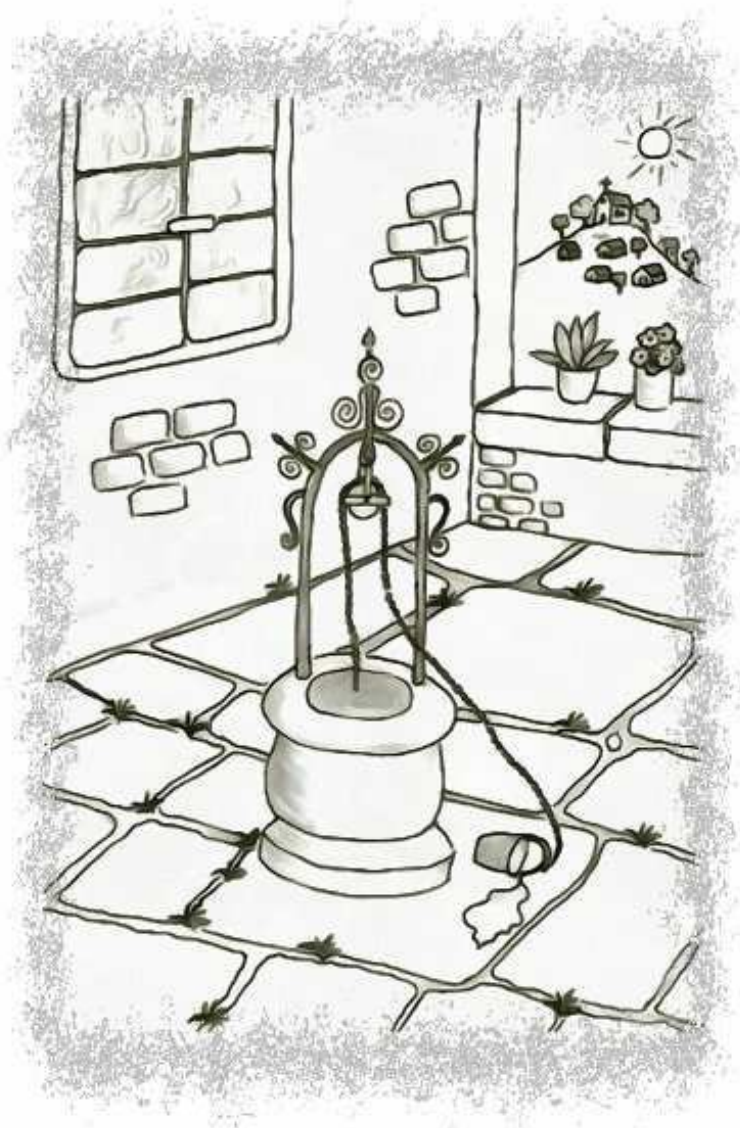
*Čvrsto si ukopao se u uvjerenju  
da moj zdenac žića prepun je dobrota,  
ali ipak nisi dopustio da u povjerenju  
opišem ti tajna htijenja svoga života.*

*Protrčao si kroz moje ušljivo vrijeme,  
kao bezvoljni putnik koji vazda žuri,  
a za spomen ostavio mi tek probleme,  
zbog kojih se moje srce i danas duri.*

*Nataći ću na nos crne naočale,  
šešir ću spustiti do njihova ruba,  
bradu ću uvući u kaput, do žvale,  
i distancom naoružati se do zuba.*

*Takva sam iznutra, kraljica dobrote,  
koja svoj imutak dijeli siromasima,  
ali tebi ne dam ni kap te divote,  
koju zbirah probranim promišljanjima.*

*Snatrim da vidim te iza paravana,  
škiljiš kroz procijepe trula života.  
Ne dam da vidiš kakva sam izvana,  
ni da zao duh po zlatnoj se duši mota.*



## **NEPROČITANA JA**

*Znaš li da volim sladoled od kokosa,  
makovnjaču i tortu od čokolade?  
Znaš li da sam ispod malte smeđokosa  
i da kao muškić šišam se iz navade?*

*Znaš li da moje su oči plave boje  
i da šminku na njih rijetko nanosim?  
A ako ruž na usne namažem, to je  
da zbog kakva slavlja svrbež podnosim.*

*Znaš li da ljeti nosim uske hlačice,  
majice bez rukava i gumene papuče?  
A za grad čekaju me, kraj prostirke,  
naprtnjača i dva para sportske obuće.*

*Znaš li da zabavna sam, da volim smijeh,  
napose kada ga kod bližnjih prouzročim?  
I kada je moja snaga za njih grijeh,  
zovu me da svakom druženju nazočim.*

*Znaš li da obožavam igrati Uno,  
kartašku igru za osnovnoškolce?  
Tada s prijateljima zezam se puno,  
grohotnim smijehom tresemo stolce.*

*Znaš li da smiraj nalazim u samoći,  
nakon što s rodom proslavim dan?  
Veselje odložim na rubnike noći,  
dušu bodrim nekpršćeoćut fluidan.*

*Znaš li da pobornica sam hedonizma,  
da rado uživam, svugdje i u svemu?  
Za me prespora je disciplinska čizma,  
ne dostiže karakter svojstven boemu.*

*Znaš li da nikada nisam poželjela,  
da zbog mene ljudi budu ljuti, sjetni?  
Bez obzira kakva njihova su djela,  
molim se za sav svijet, da svi budu sretni.*

*Znaš li da nikada nisi me pitao  
jesam li mutikaša ili rob čuvstveni?  
Premda si sve moje knjige pročitao,  
ti zapravo ništa ne znaš o meni.*

## **IGRAČKA NADAHNUĆA**

*Moj život za te je placebo u jadoći,  
iz kojeg crpiš vrhunska stvaralaštva;  
i pontonski most u morbidnoj samoći,  
pomoću kojega izlaziš iz mračnjaštva.*

*Kako osebnost možeš formirati  
na bridovima raspuknutih glasnica?  
U bezvučju nadobudno fantazirati  
i moje ime gristi iza suhih usnica?*

*Moj život za te je igračka nadahnuća,  
zlatkasta patkica na valu besmisla,  
koju pritišćeš za teških posrnuća,  
da iz nje procuri koja riječ suvisla.*

*Kako maestralnost možeš uvećati,  
ako ti misao u šutnji levitira?  
Trgaš mi živce, ali morat ćeš prestati  
kad moje ti ime u grlu eksplodira.*

*Moj život za me je nocebo u mirnoći,  
zbog kojega često klečim i plačem,  
i Boga molim da potoneš u mrskoći,  
i da tvoje ime zgulim običnim brisačem.*



## **KLETVA**

*Volio si me na ekranu drame,  
na filmskoj traci pridao si mi značaj.  
Neka ti se usahli obrazi posrame,  
jer nisi dopustio da vidimo kraj.*

*Sanjao si me u očnome okviru,  
zaljubljene poglede pokrio staklom.  
Nek ti se savjest krčka u nemiru,  
sve dok ne budeš drhtao pred paklom.*

*Ljubio si me u crnom balonu  
i grlio me na iglicama bora.  
Nek ti sudba dadne noć monotonu,  
a danju što u svijet posla Pandora.*

*Pisao si mi površna pisamca,  
na krilima papirnatoga zmaja.  
Nek udica želja bude ti bez mamca,  
a htijenja puna bolnih uzdisaja.*

*Otišao si s ljetnim lahorom,  
u muk, u kojega gubitnici skreću.  
I ako zadnji stih pišem s naporom...  
povlačim sve kletve, i želim ti sreću.*





## **PEČAT ZABORAVA**

*Najzad zatvaram pećinu zaborava,  
al poklopac kraja na nju ne liježe.  
Muči me bojazan da čežnja tupava,  
likuje kada pamćenja k tebi bježe.*

*Što moje misli u tvojoj duši traže?  
Možda potvrdu da bila sam ti važna?  
Podsvijest ne mulja, a ona kaže  
da svaka moja nada bila je lažna.*

*Strpala sam tuge u svežnjeve žića –  
jedan otvaram danju, a drugi noću.  
Nosim ih pod maskom veseloga bića.  
Tek u mraku zube puštam da cvokoću.*

*Obnoć se tihoća obruši na mene,  
a tjeskobne misli vrište mi u uši  
da uz tebe patnje bit će svezremene,  
jer praznoća kraljuje u tvojoj duši.*

*Zaborav zjapi prazan, i čeka da ga  
nakrcam uzaludnom trošnjom vremena  
i hladnim suzama dupkom punih krčaga,  
nagomilanih iza jezika od kamena.*

*Da su moje misli mudrije i strože,  
sjećanjem bih natrpala nepovrat  
i na pergameni od vlastite kože  
na zadnje zbogom udarila bih pečat.*

## **RAZGOVOR SA ZIDOM**

*Put juri ispod mojih umornih nogu,  
kao da me starost snažno k sebi vuče.  
U žutu zipku vratiti se ne mogu,  
a u današnjici žal muklo jauče.*

*Čak i kada dogodilo bi se čudo,  
kada na zaslону vidjela bih njegov broj,  
promijenilo me ovo tandrkanje hudo  
i leđa okrenula bih ideji lošoj.*

*Dok telefon zvoni, pričala bih zidu  
koji tajne misli nikad čuo nije,  
da krivnju pripisujem srcu-invalidu,  
jer slao mi je vale kakofonije.*

*Slici bih šaptala da duga zvonjava  
shvaćanje usmrćuje već pri začecju.  
Zašto bi nazvao kad život se smrkava?  
Odgovor ne bih pronašla niti uz svijecju.*

*Zavjese bih zanjihala uzdasima  
kad prisjetila bih se uzaludnih čekanja,  
buljenja u dalj, zborenja s dusima,  
bezglasnih žalopojki i moljakanja.*

*Ormaru rekla bih da moj nesuđeni  
slao mi je pisma puna pukih slutnji,  
a šapat na uho, odvajkada žuđeni,  
zabrtvio je u ponosu i u šutnji.*

*Uru bih prostrijelila mrskim pogledom,  
jer kazaljke vrtjela je bez milosti.  
I da sam kalendar obložila ledom,  
sat me ne bi ostavio u prošlosti.*

*Stolu bih zahvalila što upio je  
suze, znoj i pokoju kapljicu krvi,  
kad puštala sam da misli se zagnoje  
i da nujnom dušom gmižu trpnje crvi.*

*Olovku poljubila bih u sam vršak,  
kojim me je bola, poput injekcije,  
i iz mene vukla što rekoh nadušak,  
kroz zatvorena usta, mimo naracije.*

*A potom bih pogled uprla u prazno,  
klonula u se, potiho zaplakala  
i kroz zube šaptala: Sve je prolazno,  
sve dok gromka zvonjava ne bi prestala.*

## **STELARNI**

*Kada tijesak nesna stegne mi dušu,  
a u umu jeknu prituljeni jauci,  
maštu šaljem nebu, kao povijušu,  
da opiju me sjaj i slatkočujni zvuci.*

*Promišljanja katkad zuje bez kostura,  
a bezglavlje iz zbrke ne vidi izlaz.  
Tada Muze zovu tebe, moga Arktura,  
i za me pod vjeđama prirede igrokaz.*

*I dok skrivamo se, na trepet od jave,  
ti si moje ozdravljenje, zakrpa za psihu,  
ali da nam zlice čast ne strmoglave,  
gordijski čvor otpetljavam u distihu.*

*Nemoj pasti, Arkture, moja zvijezdo,  
jer upao bi u Justicijino osinje gnijezdo.*

## **MOJ KOLEDAR**

*Kada prosinac došulja se u moj grad  
i ledenim zagrljajem obavije ga,  
tada poželim da s burom kadikad  
iskipari mekana brdašca snijega.*

*Zima vjetrom zatvara okna i škure,  
noću tjera da od dana bude dulja,  
suha drva poslaže ispod balature,  
ali nikada ne spušta veo od pahulja.*

*U mojemu gradu zima se mršti,  
ne vidjeh pogleda hladnijega,  
ali ja bih da iz oblačka zapršti  
čak milijun malih pahulja snijega.*

*Volim mrku zimu, crveni nos, kaput,  
debele čarape, mraz i drhtavice,  
ali sanjam kako nebo otresa perut  
i da na dlan slijeću mi pahuljice.*

*Možda bijelu zimu i snijeg želim,  
(mada stopa utisnut ću tek jedan par)  
jer hoću da srce tlapnjom razveselim,  
da sa snijegom silazi i moj koledar.*

*Dušu ću varati da pokraj peći sjedi,  
grli me, u svom krilu noge mi njiše,  
a kad pjevom samotno srce mi odledi,  
snatrit ću da zrak po snijegu miriše.*



## **U ČIZMI SKITNICE**

*Htjela bih biti oštrijka i tvrđa,  
kao mali čavao u tvojoj nozi,  
pa kada šiljak u stopalu zahrđa,  
da budem prijetnja tvojoj ugrozi.*

*Htjela bih biti trn na kišnom slapu,  
da stvorim ti duboki vir na poplati,  
da priljubim se uz crnu čarapu  
i vidim kuda moj skitnica klati.*

*Htjela bih barem jedan dan u tjednu  
postati raspuknuti šav na čizmi,  
da nerviram ti dušu nedosljednu  
i uživam kada popucaju ti verizmi.*

*Danas se moja nutrina nebu moli,  
da budem rub stakla sred tvoga puta;  
da boli te, kao što mene boli,  
kada ti pod kožu budem zarinuta.*

*Hoćemo li ikada u noć poći bosu?  
Nada visi na tankome užetu,  
jer u izlizane gležnjače sakrio si  
gordijski čvor i Ahilovu petu.*





## **SMRTNI UDARAC**

*U svakoj pjesmi opraštam se s tobom,  
ali smrtni udarac zadah ti stihom  
u kojem trijumfalno stojim ti nad grobom  
i snove puštam počivalištu tihom.*

*Jutros mi je sunce kucnulo na vjeđe,  
polako otvorih polusnene oči,  
svjesna da lebdim ispred klimave međe,  
koju zdrav duh s lakoćom preskoči.*

*Opet spustih kapke, kao opijena,  
i virnuh u protekle sate i minute,  
kad u izmaglici sanjka neživljena  
vidjeh otpatke sna, umom razasute.*

*Nisam te sanjala kao svake noći,  
jutro je odisalo nesputanošću,  
a svijest se ukotvila u jasnoći  
da groblje snova napuštam s radošću.*

*Oprezno zakoraknuh u svjetlo danje  
(u kojemu zbog trpnje okrivljavah kob),  
s namjerom da dokrajčim čuvstvovanje  
i gromovite zdvojnosti hitnem u grob.*

*Čekaš me u zbilji? Još bi gmizao  
trezvenom dušom, anđeoskim štitom?  
A nekoć bi jezik šutnjom odgrizao  
prije nego odazvao se srcu opitom!?*

Zato jutros fokus držim na stubama  
kojima silazim u zadovoljenje.

Dok misli zadržavam na cokulama,  
aura čvrsne i proširuje bistrenje.

Nema te, mili, nema te. Konačno sam  
sama, u vlastitoj koži i izvan nje.

A da ti u umu cvijeće ne grob nosam...  
zaboravi! Nemam vremena za bacanje.

## **NI TU, NI TAMO**

*Jesi li osjetio kada sam noću  
u tvoju plahu dušu poslala sebe?  
Vješto sam zaobilazila samoću,  
na kojoj griješ se i kad vraški zebe.*

*Ne ponosim se noćnim putovanjima,  
pri kojima ne trebam prijevozno sredstvo,  
jer kada bi me svijet zasuo pitanjima,  
moj štit bio bi šarm i krivokletstvo.*

*Nitko ništa ne pita, a ja ne govorim  
koliko je začudno živjeti u sebi,  
dok u oskudici radosti tavorim,  
jer istovremeno živim i u tebi.*

*Osjećaš li? Osjećaš li kada sletim,  
pokucam ti na srce i tiho uđem?  
Zadovoljstvo sprječava da zamijetim  
da opasno je biti doma u domu tuđem.*

*Ni od koga ne kradem, živim po svome,  
živim gdje vladaju mir i ugoda,  
gdje bude me tvojih usana arome,  
gdje mirišu tihost, ljubav i sloboda.*

*Osjećaš li moje dvojbe i strahove...  
i sreću što smo iz kalupa izišli?  
Razum stradava, duša broji blagoslove,  
tebe svlačim, sebe tlačim... Osjećaš li?*



## **STARO RUHO**

*Odjenut ću istu roskastu majicu,  
bez rukava, s dubokim dekolteom,  
na kojoj printom Hawaii prekriv ognjicu,  
i odvažno vitlah damskim pedigreom.*

*Navući ću iste uzane jeans hlače,  
do ispod koljena, plave, izbljedjele,  
koje i šminkericu poseljače  
kada pridoda im startasice bijele.*

*Na uši nataknut ću iste naušnice,  
smeđe, u obliku velikog lista,  
a na ruku Mercedes – Benz kazaljke,  
i narukvicu koja pod neonom blista.*

*Stat ću na isto mjesto u mračnom kutku,  
podići ću pogled i s uvjerenjem  
zamišljati da sam u čarnom trenutku,  
kad stopih se s mojim slatkim priviđenjem.*

*Do toga časa bio si tek privid,  
koji mojim sanjarenjima vlada;  
zbog kojeg me pred razumom bilo stid,  
jer pucah rafale mentalnih blokada.*

*No, danas rasplamsavam isti osjećaj,  
kao kada gorjeli su mi obrazi,  
jer duša je misli slala u tvoj zagrljaj,  
a srce bockali su svjetovni vrazi.*

*Vragovi opreza, demoni ponosa  
i sotone mrvičastog samopouzdanja,  
dopratiše me u dan, gdje sjedokosa,  
u staru odjeću odijevam sjećanja.*

*Da, odjenut ću istu roskastu majicu,  
bez rukava, s dubokim dekolteom,  
na kojoj printom Hawaii krijem ognjicu,  
i odvažno vitlam damskim pedigreom.*

## **NIJE POŠTENO**

*Mimoilazeći se sa svjetlom i grajom,  
tužni doteturasmo pred narteks raja,  
pomireni s nepobitnom spoznajom  
da mrtve živote dovukli smo do kraja.*

*Skidali smo prah i paučinu s očiju,  
ali u ciklopima nemir bje razastrt.  
Čežnjom gurali smo pogrebnu kočiju  
i u središte sebstva vukli taštu smrt.*

*Živi bili su tek umorni udovi,  
ognji na jezicima, prituljene luči  
i krateri rana, koje tihost povi,  
da zli ne bi otkrili žića puna žući.*

*Htjela bih se barem na čas osvrnuti,  
tješiti se pamćenjem suza, opraštanja,  
ali osvrta u prošlosti su smaknuti,  
poraženi od strahovanja i čekanja.*

*Nije pošteno da u predvorje raja,  
ući ćemo kao stranci, razdvojeni.  
Odrekla bih se krila, hvale i sjaja,  
kada bismo barem u smrt pošli zagrljeni.*





## PAR NESPOKOJA

*Još uvijek budiš me usnama,  
slađima od milozvučnih riječi,  
prislonjenim na snove o nama,  
iz kojih nisam umjela uteći.*

*Okovana sam u uobražaju  
da poklonjena su mi dva života.  
U snu tiskamo se na ležaju,  
spravljenom od tuga, slova i nota.*

*Danju se slađi dio sna izgubi  
u zveku ure i mlazu znoja,  
ali i tada misao te ljubi  
i granicu stavlja ispred spokoja.*

*Darovana su mi dva života,  
ali svaki od njih živim napola,  
jer prepliću se smutnja i ljepota,  
a savjest gone rog i aureola.*

*Nebo molim da me ne budiš,  
da prag snova ne dotičeš usnama.  
Premda mi oba života uzbudiš,  
spokojna bit ću tek kad usnem sama.*



## **PREKOMORSKI**

*Okrenuta obzorju sjela sam na mol  
i titraje čežnje vezala u stručke.  
U luci jecala je samo moja bol,  
koju nekoć davno prigrih objeručke.*

*Pristala sam čekati ga u samoći,  
kraj šumora mora, pod pokrovom neba,  
a kada bi plima naplavila mi oči,  
moj krik spleo se s krikom galeba.*

*Mnogi ribari prolazili su tuda,  
sprženih tjemena, na putu do doka,  
gledali su ležaj od pješčanog spruda  
i mahali moru na rubu mog oka.*

*Voljela sam bol, svježe opekotine,  
jer u njima s jugom borila se nada.  
Vali na koži dotekoše do istine,  
da Prekomorski neće doći nikada.*

*Poslala sam misli da nizvodno plivaju,  
prsten od pijeska sipnula sam u njedra,  
s godina otresla sam sol i, na kraju,  
naredila sam nadi da spusti jedra.*



## **PRSTOHVAT MUKE**

*Misliš da mene lako je slomiti,  
kad iz čiste duše ustrajno lijem  
bujice suza i izričaj srditi,  
kao da u nutrini venem i gnijjem.*

*Mada sretna lunjam tihom marginom,  
u meni krčka se prstohvat muke,  
jer iza hihoćenja i cakline,  
misli nam se čvrsto drže za ruke.*

*Navikla na narav optimističnu,  
sprdnjom raspršavam važnost dueta,  
ali ko tuka svela sam se na patetičnu  
sljedbenicu tvojih umnih kolopleta.*

*Grobnim mukom i suludim stavovima  
ljubav smo zidali kao Babilonci.  
Nebo bje nedostižno čak i divovima,  
a mi bili smo, ah, patuljasti platonci.*

*Sitan dio mene još je u koroti  
dok izvodiš komične performanse,  
jer na našim su usnicama lokoti,  
a sudba sažvakala nam je sve šanse.*

*Misliš li da mene mogla je slomiti  
misao koja čvrsto držala se za te?  
Ti si sitna muka! Ne tugujem niti  
kada posvećujem ti otužne kantate.*



## **RECIPIENTI**

*Smiri se, i objektivno sagledaj  
činjenično stanje, istinu, zbilju.  
Iskusili smo susret i zagrljaj,  
ti u mome, a ja u tvom žilju.*

*Što više mogu poželjeti ljudi  
u kojima mašta sklanja prepreke?  
Koje tihoća u ponoć razbudi,  
da na zraku nižu kolosijেকে?*

*Ne kopaj po umu, ne traži uzrok  
u pamćenjima pokrpane duše,  
jer Nebo spušta duhovni samotok  
i priječi da vrutci snova presuše.*

*Do magije vode crvene stube,  
istkane od naših zatrovanih vena,  
ali kad se grješne misli sljube,  
nektari cure umjesto arsena.*

*Raduj se. Ne može nas razdvojiti  
ni zbor koji trenodiju pjevuši.  
Opet ćemo sresti se i zagrliti,  
u samoći, u bezglasju... u duši.*





## **UMORSTVO TIŠINE**

*Žongliraš mojim sitnim slabostima,  
a najveća od minornih uvijek si ti.  
Dobro sam, al ipak nešto ne štima,  
jer i bez razloga krenem bulazniti.*

*Začudno je da me misao izgnjavi  
kad najmanje i nevažno bude prvo.  
Zato često ruku prinesem glavi  
i skvrčenim prstima kucnem o drvo.*

*Kada se termiti u mozgu postroje,  
od sitnih kukaca strada bujna šuma.  
Ne bi smjelo biti, ali teško je  
u tišini pronaći tišinu uma.*

*Tišina, kao pojava, gubi smisao,  
ako je nikada ne možeš oslušnuti.  
Možda si o njoj epove napisao,  
ali nisi ju mogao umom dosegnuti.*

*Tišinu remeti melodija cvrčka,  
zuj pčele i škripa automobila,  
ali i kad nemir po mozgu mi prčka  
i tebe, špranjastog, ispljune sred žila.*

## **TI SI TRN**

*Po tko zna koji put um se razuzdao,  
vuče me u dobro znana okliznuća.  
Svijet je posivio, zidni sat je stao,  
bol se sokoli, a šaka sve je kruća.*

*S osmijeha skidam taktički lijepak,  
na čelu opuštam bore mrštilice,  
ozlojeđenošću stvaram okus trpak  
i s turobnom zbiljom grišpam usnice.*

*Kada bih pribranošću znala obuzdati  
košmare, uskovitlana promišljanja;  
i prije ponoći nemire nadvladati,  
smrvila bih smrtonosna prisjećanja.*

*Ti si oštar trn sred naduta pamćenja,  
zaboden u humak razdrobljene nade,  
nesvjestan da uzrok si mučnih bdijenja,  
zbog kojeg obraze peku slane kaskade.*

*Ni kada bih ti smjelošću vršak skršila,  
ime ti zgnječila nepčanom tonzilom,  
tvoj utjecaj na me ne bih narušila  
i do smrti kolao bi tatskim bilom.*

*Na binu života izvodim sretnicu,  
za glumu dodijelila bih joj Oskara,  
ali batinom kaznila bih sanjalicu,  
koja u Parnasu samu sebe vara.*

*Vole me, znaš? Vole moj zarazan osmijeh,  
optimizam kojim sve znance ozračim.  
Ne znaju da zbog tebe duši plaćam ceh,  
da bez trna ni samoj sebi ništa ne značim.*

*Vole me, znaš? Ljudi ne trpe plačljivce,  
jer kada ih tugom u tugu ubodu,  
proparaju im već dotrajale živce.  
(Zato im serviram dojmljivu ugodu.)*

*Volim se, znaš? Jer i s trnom u duši  
pred njima smijem se, lepršam, skačem,  
a suze nakupljam u vrećastoj guši  
pa ih za besana u pisalo istačem.*

## **U LOVU NA DUŠU**

*Opet ću se svađati sa svojom dušom,  
pitati je zašto me duboko mrzi,  
pa mi zbog ljubavi drži nož pod gušom,  
koji brusi na novoj izdajničkoj suzi.*

*Nije mi dala da ju strpljenjem opasam,  
zbog odlaska, crna nevolja me snašla.  
Dugo sam ju tražila, vjerovala sam  
da sretna bit ću kad je budem našla.*

*I srce je naivnoj prigovaralo  
da u životu boema preveć je duša,  
ali srce psihi nije zavaralo,  
jer povazdan njegove udaraljke sluša.*

*Zato je pobjegla iz moga tijela,  
što dalje od tutnja ispod grudnog koša.  
Kada joj je buka srca dozlogrdjela,  
preselila se pod grud stamenog kicoša.*

*Pisala sam joj pisma, duga, stihasta,  
i molila ju da se u mene vrati.  
Pristala je, zbog obraza bjelkasta,  
ako srce prestane divljači rompati.*

*Ušla je u moj korpus i pričala mi  
da u domu moga idola tijesno je,  
i da, uvečer, na njegovoj pidžami  
omirisala je parfem druge gospoje.*

*Srce je kriknulo i počelo tući,  
kao da će učas iz prsišta iskočiti.  
Premda mi se duša tek vratila kući,  
strepila sam da ću je opet izgubiti.*

*Kršila sam prste, grickala usnicu,  
sužene obrve spojila sam u jednu,  
pa grunula neka ne krivi vlasnicu,  
neka okomi se na kob nepravednu.*

*Srcu sam vrisnula da prestane tući,  
kao da mu je svemir objavio rat,  
a duši sam rekla, nisko ciljajući,  
da smjesta spusti nož i pusti mi vrat.*

*Suze sam sušila mudroslovnom snagom,  
a nove neću liti zbog profanog kumira,  
koji nikada nije nazvao me dragom,  
a volio me tek na crtama papira.*

## **OKLOP AMAZONKE**

*Jednoga dana kad ne mognem pisati,  
zaključat ću kufer prepun sivih slutnji,  
zatvorit ću oči, prestat ću disati  
i slušati kako neki novi život tutnji.*

*Znat ću kada priđeš drvenom sanduku,  
osjetit ću toliko željeno prisuće...  
po sjeni na vjeđi, po mirisu, zvuku,  
po čuvstvu koje bit će umirujuće.*

*Ako ti kajanje pobjegne niz lice,  
preklinjem te da ga rukavom odstraniš.  
Premda tijelo bit će ispod čipkice,  
nemoj da me suzom i umrlu raniš.*

*Stajat ćeš u tišini, ja ću šutjeti...  
Oduvijek smo baš to najbolje znali.  
I da nisam od tuge morala umrijeti,  
duše i usta ne bismo otkračunali.*

*Čut ću spore korake i tihe uzdisaje  
kad opet napustiš me, pognute glave,  
a ja ću po navici gutati jecaje,  
sve dok me tvoje misli ne zaborave.*

*I za dugog žića bila sam nesretna,  
zbog tebe, zbog sebe, naše sudbine.  
Iznutra plačna, izvana umjetna,  
kao skršeni duh u oklopu heroine.*

*Budeš li plakao više no što treba,  
ja nisam ti, ne, neću te napustiti.  
Molit ću Boga da spustim se s neba,  
i tvoj dosmrtni anđeo čuvar ću biti.*

*... jednoga dana kada prestanem pisati...*



## **UTOPLJEN U SUZI**

*Hvalospjevima ispleo mi je krunu,  
slatkorječjem lentu u um ugurao,  
pogledom napeo je čeznuća strunu  
pa ravnodušjem javu mi zapetljao.*

*Plačem, jer grka slabost otežana je  
obećanjem zapisanom na pepelu,  
od kojega nujna duša odustaje,  
kada suzom gasi čežnju usplamtjelu.*

*Plačem, jer umjesto zlata i bisera  
tjeme pritišće vijenac od kaktusa,  
a u pretincu misaonog kufera,  
gro je bučnih, nerješivih rebusa.*

*Plačem, jer tišina najviše iscrpi  
onoga što sa škrabicom naganja glas.  
Kada ga ne uhvati, šuti i trpi,  
a osmijeh biva mu nad tugom ukras.*

*Plačem, jer kada suze presušile bi,  
na prijestolje pjesama zasjele bi brige,  
ali one me nikada srušile ne bi,  
kao što krše me ljubavne verige.*

*Plačem, jer nada dašćući nadživljava  
dane kada šutke predajem se tuzi.  
Plačem, snatraći da kraljica slinava  
paža utopit će u posljednjoj suzi.*

## **URUS ALEM**

*Pod valovljem bora ne plači, mili moj,  
previše bje svjetova između nas.  
U stvarnosti, u baruštini bezizlaznoj,  
sudba bila je kuja, pakosni gorostas.*

*Ali kad iz trulog korijenja krenem,  
ne uputivši ti ni posljednje zbogom,  
i paperjasta krilca kada odjenem,  
uz tebe stajat ću s jednom nogom.*

*Uvidjet ćeš da nisam bila umišljaj,  
ni beščutnica, koja dušu nema,  
već snažna žena, čije svijesti sjaj  
napajao se s izvora Jeruzalema.*

*Iz labirinta čeznuća sretan izadi,  
jer poljubac tek korpusu utoli glad,  
al u duši neprolazan je osjećaj najslađi,  
gdje pristup nema zle kobi služinčad.*

*Kada od znanca čuješ tužnu vijest,  
i ako se smisao tada rasprsne u tebi,  
prema nebu digni otvorenu pest  
i moju vječnu ljubav oćutjet ćeš u sebi.*



## **ZAUMNI DVORI**

*Tešku melankoliju ponesoh na put  
po lokvama između zaumnih kvrga.  
Poput poderine dlakavi je kaput,  
jer trpka misao grize ga i trga.*

*Kako da obračunam se s nemoći,  
kada samo luzer za ljubav se bori?  
Ni od kog ne polazi, nema kamo doći,  
a vrućica čežnje povazdan ga mori.*

*Duboko u mašti njegovu su dvori,  
razumom sam sva svjetla pogasila.  
U mraku su kule, parkovi, prozori...  
u mraku sam niti žića zamrsila.*

*Možda i ne živi u mračari varki,  
ne piše mi šifre, rimovane tajne,  
pa ipak bljesne kao osjećaj jarki  
i shvaćanju priušti muke porođajne.*

*Pošla sam na put u trošnom dronjku sebe,  
da iz rana razbora iščupam maštanja,  
ali njegov dvorac pod kopcima grebe...  
shvaćam da kružna su moja putovanja.*



## **SVILENI PALOMINO**

*Uvući ću se pod poplun  
i pokriti se preko glave,  
jer kada bljesne Mjesec pun,  
bit će skrivene zabave.*

*Mnoge noći čekala sam  
da mi um javu zazida,  
a sad pod jorganom kaskam,  
dok na nebu sja Izida.*

*Jašem ispod imbotije,  
penjem se na sam vrh svijesti,  
putom umne čarolije,  
s nadom da ću tebe sresti.*

*Zar ni noćas nećeš doći?  
Pun je Mjesec, zašto čekaš?  
Svjetlina će brzo proći,  
a ti se ko Hamlet nećeš.*

*Podbola sam palomina,  
na vjetru naive jurcam.  
Stremenje mi je blazina,  
na sedlu od svile grcam.*

*Jutro će, zadnja je ura -  
izgleda... nema pomoći.  
Neftis me iz mašte gura,  
sad u stvarnost moram poći.*



## **PJESNIČKI RULET**

*Nemoj otići, nemoj me ostaviti  
u opskurnosti svijeta nepokretna,  
gdje nema zvukova, gdje muk ubojiti  
otkriva da sam beznadno nesretna.*

*Iz zbilje skočih na sablasnu planetu,  
iz bujne mašte na nju pao si i ti,  
kao da se zbrkane misli raspletu  
ako javu smogneš u snu probuditi.*

*Da bili smo stvarni, to znamo ti i ja,  
i ruke koje pjesmuljke su pisale.  
Eh, koliko zrelih plodova daje fikcija  
kada stihove ubireš u zoni iracionale.*

*Ipak, nemoj otići. Nemoj, molim te,  
odustati od nas, izići iz snova,  
jer u meni ljubavni stihovi plamte  
i peku kožu niže ručnih zglobova.*

*I prstići trepere, lupkaju po stolu,  
pa bjesomučno potegnu za penkalom,  
da opišu te u duševnome bolu...  
da iščezle ne bi s mrtvim piskaralom.*

*Nemoj otići, jer ne znam biti sama,  
u besvjesnom stanju, u sferi poeta.  
Ako me napustiš, bit ću prva dama,  
koja umre pri igri pjesničkog ruleta.*





## **VLAKIĆ OD PAPIRA**

*Prisjećam se vremena kada sam pošla  
na neizvjesno, dvosmjerno putovanje.  
Svaki put kada tjeskoba je nadašla,  
rampe spuštahu sumnja i kolebanje.*

*Imala sam cilj, zacrtana dva puta,  
na čijim krajevima čeka dostižan san.  
Ja, razumna, skromna, sebstvu okrenuta,  
tkala sam u stvarnosti neostvariv plan.*

*Na težem putu ušla bih u stari vlak,  
bez prošlosti, bez savjesti, bez veriga.  
Od popudbine ponijela bih prnjak  
ushićenja, osmijeha i nebriga.*

*Sama, u tihom kupeu listala bih  
sjećanje na dane odvratnog čeznuća,  
na čijim rubovima odluku obrubih  
zakletvom da stići ću na kraj bespuća.*

*Sišla bih s vlaka, preskakala šine  
i ušla u park iza zadnje pruge.  
Med tvojim rukama topila bih godine  
morbidnog čekanja i duboke tuge.*

*Utopljena tobom, obgrljena mrakom,  
sjela bih na klupicu pored fontane,  
i gugutala da s posljednjim vlakom  
donesoh ti tajne u grlu šaptane.*

*Ni na tren zastala ne bih. Bez predaha,  
bez točke i zareza pričala bih  
o životarenju pod tijeskom straha  
i da brdo lijepih godinica potratih.*

*Ispričala bih ti kolike sam noći  
melankolično gledala u daljinu,  
vjerujući da odazvat ćeš se jadnoći  
i iz promišljanja otjerati maglinu.*

*Zvala bih Boga u pomoć da priskoči  
kad pred tobom srce i dušu ogolim.  
Ohrabrena, pogledala bih te u oči  
i iskreno rekla koliko te volim.*

*Na lakšem putu sišla bih s vlaka,  
sporim korakom pošla do obližnje plaže,  
prišuljala ti se, pod okriljem mraka,  
i pustila oči neka glad utaže.*

*Sjela bih kraj tebe na prohladan kamen,  
ruku bi stavio preko mog ramena.  
Ja bih bila tajanstvena, a ti bezimen,  
ko grobna tišina na sjenu oslonjena.*

*Iza naših leđa vlak bi zapištao,  
noćni vlak, koji došao je po mene.  
Znala bih, dok u vagon bi me smještao,  
da moji snovi i želje jesu ostvarene.*

*S tobom sam se napričala u tišini,  
dokazala ti što je ljubav bezuvjetna,  
ali pet minuta u tvojoj blizini  
dovoljni bili bi da umrem sretna.*

*Prisjećam se dana kada sam krenula  
k cilju, do kojeg nikada neću stići,  
ali papirnati sam vlak pokrenula  
da po redcima k tebi putuju prstići.*





*Slavica Juhos*

# SRETNI NESRETNICI

SRETNI NESRETNICI

## **BIJELI STJEGOVI**

*Ne gledaj mi zjene, ne pitaj me ništa,  
ako ne želiš da znalački ti slažem,  
da u meni nisu zdvojnosti poprišta  
i da ispod krabulje ne zapomažem.*

*Ovaj svijet nije moj, tu ne pripadam,  
samo sam ko sjeme bačena na zemlju,  
ali iz svjetskog ansambla otpadam,  
jer kult drugotnost pripisuje podzemlju.*

*Vidjela sam kako na pruženu ruku,  
stisnute šake trpaju u džepove,  
jer odani su rigidnom ortakluku,  
koji pridošlicama podmeće klipove.*

*Plesala sam u kolu s licemjerjem,  
koje se sa zdravom pameću rastaje,  
jer poslušnike nagrađuje lovorjem,  
koje nemuštim tikvama ne pristaje.*

*Gledala sam bjeljane rumenih obraza,  
crvenjeli su se od hvale i ponosa,  
a kupili su vatromete ekstaza,  
ne bi li postali note krnjega melosa.*

*Promatram, i šutim, i nije mi jasno  
kako je šturost zaposjela sve tronove;  
i kako kolosi postupaju nečasno,  
kada pozlaćuju bijele stjegove.*

*Ne gledaj u me, ne pitaj me ništa,  
ako ne želiš da još jedanput ti slažem,  
da u meni nisu čuđenja skladišta,  
u koja nova razočaranja odlažem.*



## **CVIJET SJEĆANJA**

*Namignuo si mi, pa njoj dao sveg sebe,  
da povede te na put, što dalje od mene.  
Pružala sam ruke, srce koje od straha zebe  
da nestat ćeš pod plaštom te hijene.*

*Dozivala sam te gromoglasnom tišinom,  
nju preklinjala da te ne odvede,  
jer što ona nazivala je lovinom,  
za me bje prvo i zadnje slovo abecede.*

*Pošao si s njom, nećeš se vratiti,  
al bit ćeš u slapu nezaustavljiva plača.  
Svezala mi je ruke, no nikad neće shvatiti  
da od sjećanja ni ona, Smrt, nije jača.*

## **DUŠOZBORKA**

*Nemam slaboću, ne ližem oblake  
po kojima klimava taština gaca.  
Na jeziku nemam nijedne dlake  
i ne hvalim poj trbuhozboraca.*

*U mudrosti nemam ni trunke mrzosti,  
ali u intimi hračkam po pjevu,  
koji stvoren je u hladnokrvnosti,  
u jednom trgovčevom prijepodnevu.*

*Neću zadrhtati kada poje umnica,  
u mome drobu tad razbježe se leptiri.  
Nisam izgnanica, nego buntovnica  
koja se s pjevom bez čuvstva ne miri.*

*Grijeh je skupljati što razum trumbeta,  
riječce prodati za dukate i pljesak,  
ne znati za dar duševnog boniteta  
i u školjku bezupku sipati pijesak.*

*Oduševljava me jak salinitet slova,  
ljudi, koji čuvstva u pera briznuše,  
kada misli bile su teže od olova,  
a pjesme skidale su terete s duše.*



## EDENSKI SLAVOLUK

*Nisam umjela plesati u kolu,  
činiti što od rođenja ne mogu.  
Za one koji željeli su kontrolu,  
imala sam tri ruke i jednu nogu.*

*Za uglom ismijavali su kretenku,  
jer nije znala koju ruku da im pruži.  
Nisu vidjeli da na skup baca sjenku  
duša koja iznad mrkog kola kruži.*

*Na zatiljku isplela sam prste  
i kao na ležaljku legla sam na zrak.  
Dok cupkale su njihove noge čvrste,  
otpuhnula sam mekih krila čuperak.*

*Oko kola lepršalo je perje,  
ali bahatost vidje tek tri ruke  
i jednu nogu, kojom u predvečerje  
doskakutah pod edenske slavlouke.*

*Gledala sam svoju dušu kako leti,  
treću ruku nježno spustila na papir,  
jer znala sam da stihovi će navrijeti,  
kada srce prožme nebeski dodir.*

*Pred jutro zaklopila sam bilježnicu,  
ali iskre su iz nje još dugo frcale.  
Tračcima zore gasila sam groznicu  
dok suhe su usne pjesmu fićukale.*

*Perje me zasipalo s nebesa...  
(Moja duša tako znade čestitati,  
što kada budem legla ispod čempresa,  
živjet ću u onom tko će me čitati?)*

*Neka nada mnom ne leleču kolovođe,  
kada nisam umjela u kolu plesati.  
Neka ne žali me tko kraj groba prođe,  
jer, kad me bude čitao, ja ću ustati.*

## **KEMIJSKA OLOVKA**

*Za mraka vršak u rub oka umačem,  
potajno iz duše vadim neugodu.  
U metalnu kuglicu tuđe istačem,  
suzom mutim plavim obojanu vodu.*

*Davno dolutah do samotnjačke staze,  
na kojoj tupost nit živosti prekida,  
gdje noći su trajne, sati sporo prolaze,  
a škrabopis spašava, ubogost skida.*

*Rebra na olovci noćtima grebuckam,  
brusim orožalu ploču kaži-prsta.  
Nerv alarmira da, dok tintom pjevuckam,  
suđeno je da budem čovječja podvrsta.*

*Katkad poželim vratiti se u normalu,  
pokidati konopce mašte i Neba,  
isušiti tintu u plastičnom glazbalu,  
jer dok glumim poetu, stres na me vreba.*

*U grudima mi baklje nemira gore,  
kao da sam miš, a mir je u mišolovci.  
I dok magle uma skrivaju izbore,  
suzom punim spremnik na kemijskoj olovci.*

*Radost me mami da izađem iz vira,  
u kojem hući besan i usta puna psovki.  
Dok jedno oko bježi od zublja nemira,  
drugo mami tucet kemijskih olovki.*

*Pomirena sa sudbom, i kobi psećom,  
ćulim u mraku, ispod zatvorskog zida,  
gdje noći su bajne, ispunjene srećom,  
a škrabopis spašava, okove skida.*

*Dopuštam da kemijska nemir istoči,  
jer još jače zapeklo bi u grudima  
kada suze nahrupile bi na oči,  
a tuga ne bi znala kamo s njima.*

*Možda nekoć davno imala sam izbor...  
živjeti na zemlji ili na sanjarskom plovku,  
ali samotnost izabra mračni koridor,  
gdje kao svijeću nosi kemijsku olovku.*

## **OLEANDRINA**

*Htjela bih biti krošnjasti oleander,  
kad ljudi dolaze, da dive mi se.  
Kada na kameni stol spuste fenjer,  
da mirišu cvijetke koji nad njima vise.*

*Da gledaju me, ali da ne diraju  
to vito tijelo, puno folinerina.  
Da pokraj mene cijelu noć sviraju,  
i da uvenem uz cvilež violina.*

*Htjela bih biti grančica na dlanu,  
koju Leander nosi svojoj djevi,  
pa kad nas dubine gutati stanu,  
neka se bar netko od tuge razgnjevi.*

*O, Leandre! Kada bolno zajekne  
zlatokosa, s visokog balkona palače,  
htjela bih da me teška varka zvekne  
utjehom da netko i za mnom plače.*





## **ELI, ELI**

*Nitko nije kao ja, nikome ne sličim,  
crne ptice rugaju se bijeloj vrani,  
a ja s raspela drugotnosti kričim:  
Eli, Eli, lama sabahtani?!*

*Slomljeno srce nitkovu sam dala,  
nehajem je rovao po najdubljoj rani.  
Od boli ridala sam i Tebe dozivala:  
Eli, Eli, lama sabahtani?!*

*U životu nikoga nisam prevarila,  
a mene su nasanjale kuje i klipani.  
Zbog njih sam često u visinu vapila:  
Eli, Eli, lama sabahtani?!*

*Što god učinila, vazda mi prigovaraju,  
podmeću nogu pred život već sputani,  
a ja se gušim pri očajničkom vapaju:  
Eli, Eli, lama sabahtani?!*

*Ničeg privlačnog nema ni u sjećanju,  
nagrđiše ga pijane hudobe i polutani.  
I pamćenje praši u grlatom vapaju:  
Eli, Eli, lama sabahtani?!*

*Noću perom petljam po dvoličju bezdana,  
umorna zaspim tek kad se razdani,  
pa u grlo jaučem, od stiha svladana:  
Eli, Eli, lama sabahtani?!*

*Doći ću po odgovor svaku punu horu,  
klečati dok koljeno sasma ne poplavi.  
Čime sam zaslužila da živim u hororu?  
Bože, Bože, zašto me ostavi?!*

*I opet s raspela drugotnosti kričim...*

## **GUGUTKA**

*Grlice mala, stisla si se uz prozor,  
a ne znaš da li ti opasnost prijeti  
s druge strane stakla, gdje ljudski zbor  
ne mari što za tren mogla bi umrijeti.*

*Ti si tako sitna, krhka, uplašena,  
a par srditih svraka kljuca ti perje.  
Puna perca je travica pokošena,  
ali još napada te to krilato zvjerje.*

*Jedan kucaj o okno muškim šakama,  
spasio ti je život, produžio dane.  
Bježi, ptico siva, utekni svrakama  
i u sjeni suhozida zaliječi rane!*

## **GUSLAČI BEZDARJA**

*Koračam umom, tijelom koračam,  
hodam po unutrašnjoj strani kože.  
Daleko od svijeta koji ne shvaćam,  
borim se sa strepnjama koje se množe.*

*Ne uklapam se? Ne prihvaćaju me?  
Naslutom tapkam kao crno pače,  
dok bijeli labudovi vješto glume  
da iz vreće Muze lovorje izvlače.*

*I slušam laž, slušam salve pljeska,  
i krute dlanove zabadam u krilo,  
da ne frknem kada nastupa groteska,  
da laskom ne nadimljem ništavilo.*

*Koji me vrag tjerao da siđem  
u smrdljive katakombe licemjerja,  
da zapjevam pod opsjene zidom,  
kada klon ne da ni krunu od iverja.*

*Kročim potkožjem, psihom koračam,  
po venama hodam kao po cestama,  
da se s nemuštim guslačima ne pačam,  
koji umišljajem udaraju po strunama.*

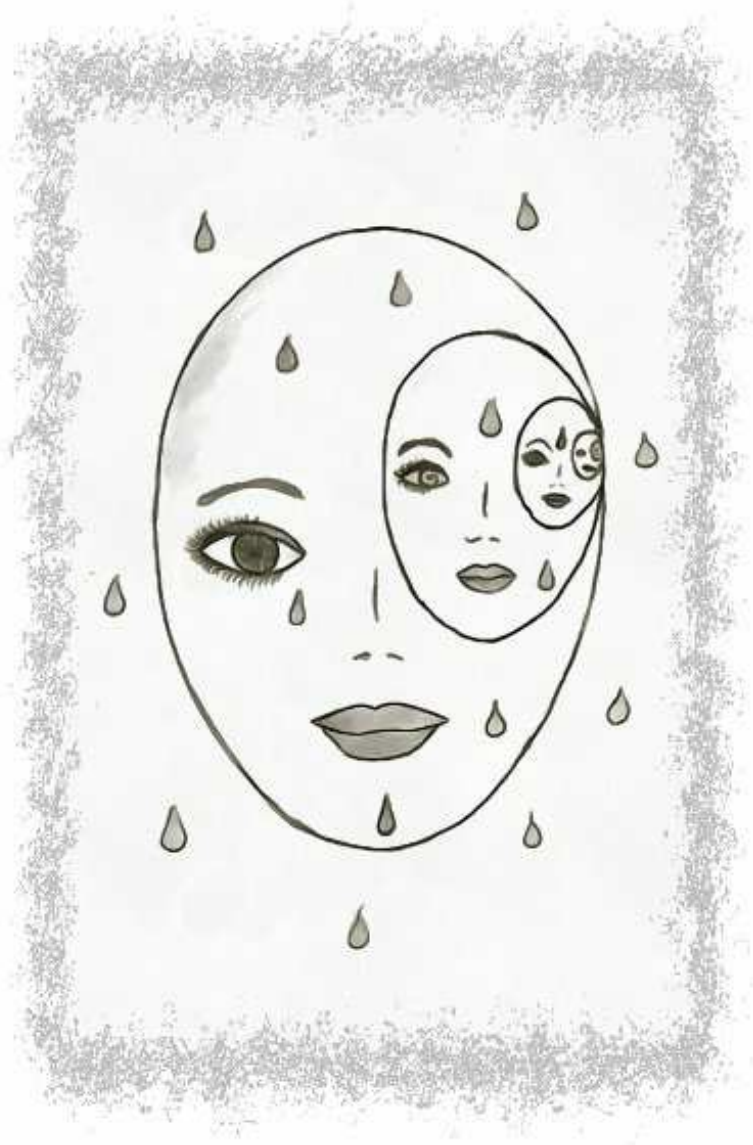
## **U VALOVLIJU LJUDSTVA**

*Kada uplašim se i sklonim u stranu,  
ili sakrijem se na dno kožnate amfore,  
prisjetim se da pripadam oceanu,  
koji zbog kapi može se zvati more.*

*Dok valjam se, potonem pa isplivavam,  
na putu od uterusa do pristaništa,  
umu nebrojeno puta naglašavam  
da more bez kapi ne bi bilo ništa.*

*Dubina sam kada zagrlim zvjezdaču,  
propeti val, koji udara o hridi,  
i pjena koja klizi po razaraču,  
ali tko me pogleda, more ne vidi.*

*Gdjekada mi sumnja gledište poljulja,  
od samopouzdanja zaprijeti rasap,  
ali odgovor doteče iz spoznajnih vrulja...  
u valovlju ljudstva vrijedna sam kap!*



## **KIŠA OD SAFIRA**

*Požrtvovno i strpljivo  
zidam kulu od papira,  
da na moje nebo sivo  
padne pljusak od safira.*

*Ne stajem pri čestitkama,  
ponos ne dižem na tron,  
ne laskam si pohvalama,  
ali vazda trošim đon.*

*Razmišljanjem obnoć skačem  
od penkale pa do miša.  
Nove ideje pretačem...  
Iz mašte mi lije kiša.*

*A u kompu... trista ljudi!  
Egom zlobnik me ometa,  
a moćnik mi pomoć nudi  
da izletim kao kometa.*

*Vuku me na dvije strane,  
al na obje korist traže.  
Te su igre već igrane,  
pa prešutim: Nećeš, vraže!*

*Ja im pružim kol'ko hoću,  
(tek nokat od malog prsta).  
Znam, smuljati ih lako ću,  
jer sam perfidnija vrsta.*



*Malo tražim, puno dajem,  
ali... što smislim, tako ću.  
Na kompromis ne pristajem,  
ni da ruše mi kakvoću.*

*Na kritiku i osudu,  
na nagodbu ne pristajem.  
Neka gledaju u čudu  
kako najbolja postajem.*

*Idem dalje. Sama lutam  
mozgom, dušom, okolicom,  
ali tek kad skepsu sputam,  
nazvat će me pobjednicom.*

*Požrtvovno i strpljivo  
zidam kulu od papira.  
I nebo je osvojivo!  
Hoću kišu od safira!*

## **LAJAVICA**

*Drhtavim dlanovima lice sam stisla,  
palčevima pritiščem sljepoočnice  
i sebstvo šutke pitam ima li smisla  
pri raspravama nagaziti kočnice.*

*Šutim i kada sam sto posto u pravu,  
zubima blokiram dokaze za tvrdnje.  
Da u glavi ne pokrenem lomljavu,  
ravnodušjem drobim pohvale i grdnje.*

*Koju bih korist imala od pobjede,  
kada na moj jezik nagnula bih vagu?  
Dok se zbog gubitka sitne duše jede,  
zbog nadmoći ja bih izgubila snagu.*

*Dremljivom egu nevažna je pravica –  
ne želi biti ranjen, ne zadaje bol,  
ali kad na tjeme skokne mi lajavica,  
ustajem i prevrćem stolicu i stol.*

*Najčešće me ne draška provokacijom,  
ne bode me kritikom ni klevetama,  
jer kada grunem s burnom reakcijom,  
na njezina gledišta spušta se tama.*

## **NAZARET**

*Kažu da na Tvome dvoru  
iz trokuta viri oko,  
i da zlo, po ugovoru,  
rokće pod zemljom duboko.*

*Kažu da su zablatili  
krv, vodu i časno ime,  
a skrito su pozlatili  
telad i vučje kostime.*

*Kažu da već dugo lutaš,  
od nemila do nedraga,  
i da tuge zbog zlih gutaš,  
jer Tvoj dvor posta rupčaga.*

*Kažu, al' ja ne vjerujem,  
da su Ti potrebni dvori.  
Hramom, u kojem stanujem,  
božićna se pjesma ori.*

*Moje srce je Nazaret,  
u njeg milost je sletjela,  
kad porodi se Čovjek svet,  
da prikaže Božja djela.*

## **KRUŽNI OSMIJEH**

*Srde te ljudi koji ne misle kao i ti,  
vrijeđaš se ako te susjed ne pozdravi,  
ogorčen si jer ne možeš se veseliti...  
Tebe bolest mlavi, a zli su zdravi?*

*I u otresitima klija zrno dobrote.  
U nutrini možda veću važnost daju  
čovjekoljublju, ali glume bigote,  
jer tvoja gundanja i divove obaraju.*

*Namrštenim čelom od kmeka se štite,  
od niskih udaraca i osobnih pravica.  
Izbjegavaju tvoje oči, osudom opite,  
jer iza njih iskri eksplozivna oružnica.*

*Priupitaj jastvo zašto je nepotpuno,  
zašto tuđa narav svrdla te i muči.  
Možda tvoje ponašanje nije oportuno,  
dok mišlju bauljaš po susjednoj kući.*

*Gospodar si samo svoga kožnog doma.  
Provjeri u kakvom stanju je imanje.  
Neurednost će te odvesti do sloma  
ako ne pospremiš fine duše zdanje.*

*Pometi sjećanja na monstuoazan dan  
i bojazni od neizvjesne sutrašnjice.  
Ako sadašnjici svim bićem si predan,  
uništiti ćeš sumnje, perfidne varalice.*

*Nasmij se mrgudnom odrazu u zrcalu,  
reci mu koliko ga voliš i poštuješ.  
Navika će podviknuti: Ma vidi budalu!  
Sad prakticiraš i što od krelca čuješ?!*

*Glupasti osmijeh bar nakratko zadrži,  
ne puštaj ga da nestane ti s lica.  
Istrči iz kuće, od bijesa budi brži,  
neka vidi ga ljudi prepuna ulica.*

*Pokloni ga prvom koji te pogleda,  
uzvratit će ti smjehuljkom radosti.  
U njegov život, pun jednakog jeda,  
unijet ćeš zrno promjene, trak radosti.*

*I on će ozarenim licem utješiti  
brata ili znanca, nekoga tko pati,  
a ti ćeš se zadovoljno smiješiti,  
čekajući da ti se poklonjeno vrati.*

## **POETA EST PINCTADA**

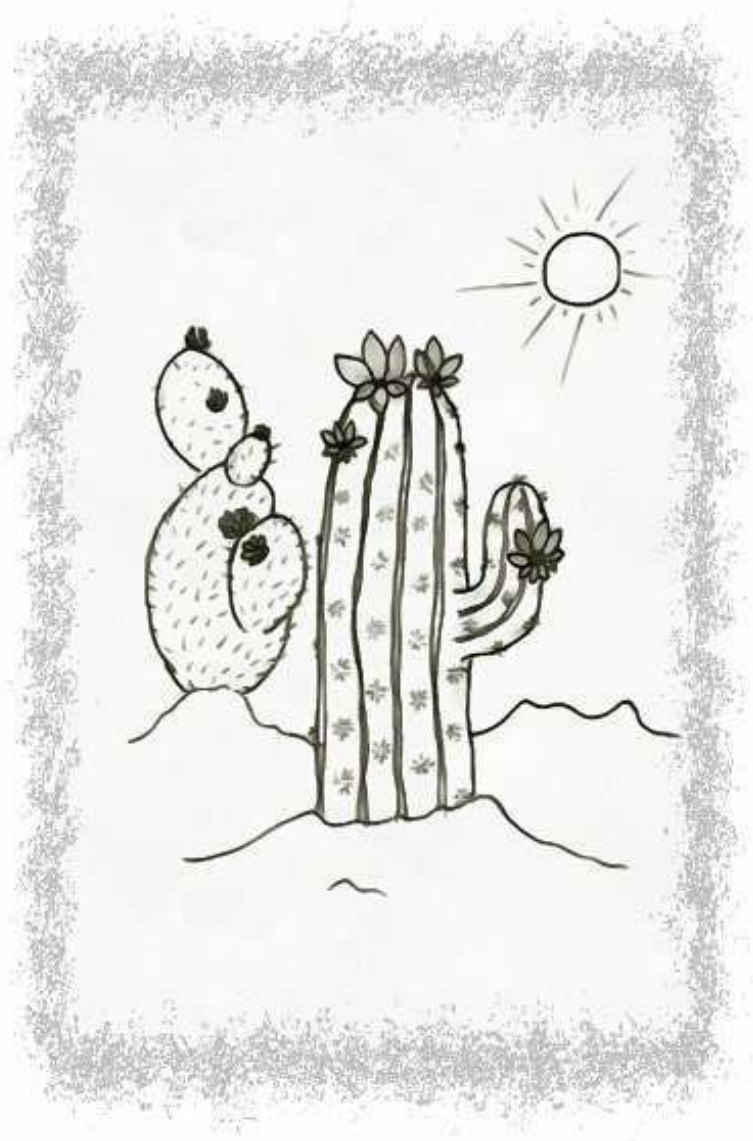
*Pljuskaju me gledišta svjetovnog mora,  
java koja kroz zjene prodire u me,  
jer u njoj ne vidjeh poniznih uzora,  
već bokce koji izvrću meritume.*

*U nevine oči siplju zrnca pijeska,  
mada ne znam tko su, i ne poznaju me,  
al u suptilnoj duši sedef se ljeska  
i, usprkos boli, strofe tiho šume.*

*Samoća je štit na kožnatoj ljušturi,  
stihovi su blago zatvorene školjke,  
al bisere bodu, ko da su mjehuri,  
i nove rane nižu na stare boljke.*

*Zato ne razumijem onu drugu ja,  
jer ona s lanca otkida biserje  
i otima pjesme tihoga slavuja,  
i svjetini razdaje dušino perje.*

*Tek omča bila bi biserna kolajna,  
da rane ne liječe misli od sedefa,  
a na goloj niti rug bila bi tajna...  
i bokci zgazili bi kraljicu blefa.*



## **OPROSTITE MI**

*Oprosti mi, Meli. Vesna, oprosti.  
Oprosti mi, Vlatka, Jadranka, Marija.  
U mom životu bili ste dragi gosti,  
ali od vas otišla sam kao furija.*

*Oni koji ne vole me, u pravu su  
kada loše mišljenja o meni gaje,  
jer ja poput perca visim na ciklusu,  
i ona sam koja često se rastaje.*

*Zato sam u duši sama, jer odlazim  
i kada me zagrlji zemaljski anđeo.  
Poput Sunca za tamu zalazim  
i u sputanosti gomilam pepeo.*

*Ja sam ona koja naprasno prekida  
uže koje spaja, konop prijateljstva;  
koja oko duše visok zid zazida  
i samotna šuti na rubu sužanjstva.*

*Pokušala bih opravdati odlazak,  
kada objašnjenje imalo bi smisla.  
Što da u svoju obranu kaže čudak,  
dok kopa rov izričaja nesuvisla?*

*U vama prepoznala sam tople duše,  
koje ni mravincu ne bi naudile,  
ali bliskost me straši, razgovori guše,  
i otišla bih, što god biste učinile.*



*Želim vam da na putu nižete trofeje,  
da vam sudba sa žića sve nevolje otrijebi.  
A čemu razlaz? Nije do vas, do mene je.  
Zbog odlazaka čudna sam i samoj sebi.*

*Možda zid samoće digla su iskustva,  
možda cigle slagala su prošla zvjerstva,  
pa u tvrđi ne trpim buku ni prisustva...  
i ne želim tugovati zbog nevjerstva.*

*Možda ranjavana sam do granice  
gdje sporije zalječujem bol srčanu.  
Nerado priznajem da u duši bjegunice  
nema mjesta za još jednu ranu.*

*Trajno otuđenje štiti me od mene,  
kada dramim, s čuvstvima pretjerujem,  
ali u konačnici silazim sa scene,  
jer ni zlobniku ni dobrici ne vjerujem.*

*Zato od svih odlazim. Nekad ljubazno,  
a drugi put pred mislima zalupim vrata.  
I ne pravdam svoje ponašanje nakazno,  
jer drukčije ne zna duša čudnovata.*

*Oprosti mi, Jasna. Jasmina, oprosti.  
Oprostite što otišla sam bez pozdrava.  
Oprosti mi, Nevenka. Laura, oprosti.  
Ne nalazim riječ koja čudnost opravdava.*

## **K TEBI**

*Prvi je korak zastrašujući bio...  
zagrljaj, pozdrav, i rastanak.  
Od radoznalih očiju si se skrio,  
i zamračio čarni nebeski konak.*

*Drugi je korak život u slutnji  
da bez Tebe sama moram dalje,  
ali i dok tonem u vlastitoj pomutnji,  
ćutim da koračam kroz Tvoje halje.*

*Treći me korak grije i očarava...  
sjećanje da sam od Tebe došla,  
da javljaš se kada moj ego spava  
i da sam rođenjem na put k Tebi pošla.*

## **POSTELJA OD KRVI**

*Zašto boliš me, dušo moja glupa?  
Nije ti suđeno da budeš sretna,  
jer nismo i nećemo biti skupa,  
ali tko ti brani da budeš poletna?*

*Život te vozi u trusnoj zaprezi,  
na postajama stane i baci mrežu.  
U nju ulove se pluća i bubrezi,  
ili te frakture za krevetac vežu.*

*Gdjekada je spor, drugi put ubrza,  
od njega nikada ne znaš što te čeka.  
Jedan dan mazi te, sutra živce trza,  
u ruci mu med i ručka od pendreka.*

*Nema drugog posla, no da ti servira  
svaki trenutak novo iznenađenje.  
Ili te rasplače, ili maglama nervira,  
ili ti daruje osunčano buđenje.*

*Nekoga prepadne, baci na koljena,  
odjene ga u crno, ili u bijelo.  
Nakon što biva kljucan od mijena,  
sruši ga sa zaprege i zgazi mu tijelo.*

*Pa, zašto boliš me, dušo moja nježna?  
Primi od života što god ti namijeni...  
jaglace, kupanje, berbe, polja snježna,  
i promjene koje vidiš na meni.*

*Pomiri se s tugama i sa srećom,  
pomiri se sa šutnjom krhkog nitkova.  
Život će te začas ispuniti čvrstoćom  
kad prestaneš cviliti jer nisi njegova.*

*Zašto boliš me, dušo moja tužna?,  
kad ljubav je svugdje, miriše u zraku.  
Pažnja jednog čovjeka nije nužna,  
da polet istkaš pri svakome koraku.*

*Život te vuče u derutnoj zaprezi,  
na putu kušat ćeš i blato i zlato,  
ali kad spoznaš što je na trpezi,  
znat ćeš da žiće je kratko, a bogato.*

*Nemoj me boljeti, dušo moja mila,  
sreću nemoj tražiti u mutnoj daljini.  
Ne traži Keshi biser da bi se smirila,  
ne ruži život kada vuče te po strmini.*

*Čuvstvom ne traži zeleniju travu,  
ne sanjaj spokoj u tuđoj zaprezi.  
Na srce puno ljubavi spusti glavu  
i u postelju od moje tople krvi lezi.*

## **PREVARI SUDBINU**

*Ako imaš sreće, korak sutrašnjice  
približava ti se, ide ti u susret.  
Ne znaš što donosi, krah, i hunjavice,  
ili novi dan životnom radošću prožet.*

*Katkad te zatekne potpuno nespremno,  
jer sutrašnjica voli iznenađenja.  
Pritisne te, od nevolja već umornog,  
i drži na nišanu uznemirenja.*

*Ponekad ljuljka te u smiraju duše...  
tada i kišni dan rastjera sjetu.  
Romon nadglašava misli blebetuše  
i u magluštini jastva pali rasvjetu.*

*Normalnost olako podrazumijevaš,  
i da pri užitku nema prestajanja,  
ali ako ujutro plešeš i pjevaš,  
uvečer očekuj turbulenciju bivanja.*

*Opireš se naletima tugaljivosti,  
strpljenje ti zubi kušnje izjedoše,  
ali, znaj, darak su i stresne okolnosti,  
jer ravnotežu čine i dobro i loše.*

*Usitni sve gromade ograničenja,  
sve laži koje mozak ti uvaljuje,  
i slijedi glas mudrozbornih učenja:  
da savršenstvo sva čula otupljuje.*

*Nemoj njurgati kad život te slama,  
oboružaj se molitvom i strpljenjem,  
a kada smiriš se, usprkos nedaćama,  
shvatit ćeš da u skladu si sa življenjem.*

*Odigraj svoje komedije i drame,  
ali zaboravi tekst cmoljavog strašljivka.  
Pamti pasuse što osmijeh izmame,  
jer sudba je tek nemilosrdna naivka.*

**S. A. E.**

*On sjedio je za oblačastim stolom,  
u društvu svjetskih, poetskih besmrtnika,  
al sišao je s neba (s čudi oholom)  
i stao na čelo zemaljskih vrsnika.  
Po slavnu krinku pošao je u kamenolom,  
i rasolom zapisao... Tražim pjesnika.*

*Nije ga pronašao, jer adoranti  
preda nj digli su ogromna zrcala,  
o koja razbija se svaki demanti  
da genij krije se iza inicijala.  
Pod oklop jezik uvukoše diletanti,  
al za borbu koriste hrđava pisala.*

*U posljednjem redu sjedim i promatram  
pjesnike bez tinte koja ostavlja trag.  
U kletoj otuđenosti tiho razmatram  
mogućnost da vrsni gromovnik nije vrag,  
pa u noćnim satima čitam, i mantram:  
Možda čovjek ima dušu. Možda je drag.*

**S. D. E.**

## **PTIČICE U KRLETKAMA**

*Prijetio si kažiprstom, na sav glas  
vikao: "Kriva si ti". Ne, nisam kriva  
što pustio si strah da bude gorostas,  
pred kojim drhti duša ti mučaljiva.*

*Nisam tražila da zarobim ti srce,  
sam si ga strpao u kavez stihova  
i kričao neka pokajem se za ježurce,  
koje izazivala su zbrkana slova.*

*Moliš da na kavezu otvorim vrata,  
prije no što blamaža suce razbudi;  
i prije tužbe zbog prozrenih citata,  
sluđeno srce da vratim ti u grudi.*

*Svaku noć tišini bezglasno govorim:  
"Ako srce neznanca padne med retke,  
neka ne sluša što u duši mrmorim.  
Stihovi su moje mentalne rešetke!"*

*A ti mi prstom prijetiš?! Mene kudiš  
što upao si u zamku tužnih pjesama?  
Nemoj, mili. Zar nedužnom ptiću sudiš?  
Ta pjesnici su ptičice u krletkama!*





## **PUSTITE JE**

*Pustite je neka u tišini  
obriše tuge s mokrih krila;  
suze, koje je na strmoj prtini  
vješto skrivala od duhovnih strašila.*

*Pustite je. Ona više ne treba  
posrtati u tihoj koloni za odstrel.  
Njoj dovoljan je mali djelić neba,  
u kojem živjet će kad napusti tunel.*

*Pustite je na miru, na plačite  
iz rane na srcu, iz dubine duše.  
Dok ponad svježega humka hučite,  
ona već ruši zidine Hatuše.*

*Pustite je! Zar ne razumijete  
da život je i tamo gdje ona ide?  
Život, kojemu pogibelji ne prijete,  
oči moje duše sasvim jasno vide.*

*Tiho! Utihnite! Prija joj odmor  
prije no što se s vijenca odrazi.  
I, znajte, kada prereže zemaljski čvor,  
síci će s neba da na vas pazi.*



## **SRCE SANJARA**

*Poludivlje srce ne mogu dovesti u red,  
niti dušu natjerati da se smiri.  
Uzalud mi svetac drži propovijed,  
kad srcu godi kas, a psihi nemiri.*

*Vrijeme me stiže. Ono bi me rado  
zbilo u kalup, ili sputalo pri letu,  
ali u mojoj glavi huči tornado,  
a krvotočna plima prija osjetu.*

*Staro zrcalo, umjesto bojjicama,  
gustim temperama oslikava moj lik.  
Suočava me s visokim brojkama,  
odraz mi pokazuje kao podsjetnik.*

*Rugam se ogledalu s naborima,  
jer uzalud koristi kistove sve veće.  
Usprkos valovlju na obrazima,  
u ambisu zjenica tajni život teče.*

*Premda kožurak pohabano je platno,  
dušu ne žaloste podlosti slikara.  
Stihovljem usporavam dobno klatno,  
jer pod grudima kaska srce sanjara.*

## **U TUĐOJ KOŽI**

*Probija se čuvstvo kroz kanal nečist,  
teške, olovne kapi obrazom klize,  
dok ispucalo lice trlja realist,  
empatiku tuđa bol srce grize.*

*Sluđen od vlastita nepodnošljiva zvuka,  
umoran od trajnih nutarnjih sukoba,  
očajan jer jezovitim mislima se kljuka,  
empatika pritišće i tuđa tegoba.*

*Pred njime tužan izraz makni s lica,  
progutaj žalopojke, odglumi sretnika,  
jer njegovo je srce za bol vješalica.  
On nema kamo iz kože supatnika.*

*Kako znam? Jer živim iza zavjese,  
i krivim odlukama pripisujem zasluge  
kada mi sjećanje zdravu pamet zatrese,  
ali najjače bole me tvoje tihe tuge.*

*A što ti vidiš? Skupocjenu zavjesu  
i osmijeh kojim obmanjujem prolaznike,  
ali ne vidiš prstima zgnječenu resu,  
ni um prepun psovki i samokritike.*

*Ne vidiš mokre fleke na dnu bordure,  
jer sakrivam za tvoje boljke ranjivost,  
dok ispod vedre kožnate glazure  
najjače rastužuje me tvoja slabost.*

## **TUĐE, A MOJE**

*Iz tuđega vrta krošnja baca sjenu,  
od sunca štiti mi rascvale hortenzije.  
Mnogi bi zbog hlada dobili migrenu,  
jer bujno drvo oraha uopće nije moje.*

*Iz susjednog dvorišta čempres otresa  
zupčasto lišće u smečkastoj boji.  
Znancima moždane vijuge rastresa,  
al ja sam zahvalna što zemlju mi gnoji.*

*S tuđega zidića, na sunčanoj strani,  
iz oluka voda teče poput slapa.  
Prijatelji spominju metak puščani,  
no obilna kišnica bilje mi natapa.*

*Mnogi me savjetuju da lopatom  
susjedima promijenim vrtni kolorit,  
ali neću baviti se ni srpom ni debatom,  
dok iz bezobrazluka izvlačim dobit.*



## **SRETNI NESRETNICI**

*Danas me boli svaka vlas na glavi,  
a korijenje kose buši mi tjeme.  
Ustrajno zlostavlja me um brbljavi,  
a ja ne znam gdje naći mu sjeme.*

*Nije ono palo s tužnoga neba,  
nostalgija nije uzrok klijanja.  
Čini se da um izvlači iz ždrijeba  
sjemenke misaonih orgijanja.*

*Iz vjetra na slici, njihanja grana,  
iz varave tihoće pada sjeme,  
pa niču slova, u kut stjerana,  
i iz ništavila nastaju poeme.*

*U prazan racio misao sklizne,  
kao zrno pijeska u bisernicu.  
Pjesnik stihom bolno mjesto lizne  
i za točku kapne suzu radosnicu.*

*Ah, nemojte zavidjeti čudacima  
koji od sjemenja spravljaju košmar,  
a od zrnatih tvari u mislima  
oblikuju poemu i udare timbar.*

*Ah, nemojte da itko bude ljubomoran.  
Ta pjesnici liježu kada pijetli rane,  
a njihov um, zbrkan, a plodonosan,  
na mjesto zadnje točke suzu kane.*





## **UKOPANA U MUDROST**

*Spremna sam otići na Lelejsku goru,  
stati u krug od usitnjenog kamena,  
pogled sklopčati na valovitom moru  
i ukopati se u se, milju od hijena.*

*Bijelu rukavicu nosim u džepu,  
ona ide sa mnom kroz dane i noći,  
ali nevaljalac neće dobiti po repu  
ni kada tjera me da razrogačim oči.*

*Bodež skrivam u očnome tobolcu,  
moleći se da pogledom ne probodem  
silnika, koji na verbalnome kolcu  
čuva moje težnje, ne da mi da odem.*

*Čekić krijem pod linijom Marsov brijeg,  
nespremna da stisnutom šakom opalim  
umišljenu praznoglavku mozga ptičjeg,  
koja cvrkuće neka se pred nju strovalim.*

*Najjača sam kada me maltretiraju,  
ali skriveno oružje nerado vadim,  
jer kada ljutiti govor repetiraju,  
ukopam se u mudrost. Na sebi poradim.*

## **USTA ŠUTE, ALI DUŠA NE**

*Kao da škare prijete pred usnicom,  
pod tvrdim nepcem glas zaustavljam.  
Da ne cviknu ga verbalnom oštricom,  
u sebi se sama sa sobom raspravljam.*

*Zurenje u moju maleroznu dušu  
podnosim kao oštar trn pod noktom;  
kao da pitalac zdrobljuje mi gušu,  
dok okolišam ili laprdam cvokotom.*

*I kada prozivaju me tonom nadutim,  
što misli pritišćem odozad tihosti,  
razum me opominje neka ušutim,  
jer bezbrižnost je u smrtnoj opasnosti.*

*Strah je pogubljen prije mnogo ljeta,  
ponos i snaga zauzele su prijesto,  
i žiću nametnule bezbroj dekreta  
kako mudro promišljati, a izreći resto.*

*Šutnja me miri, metafora me veseli,  
ne privlači me frazetina In medias res,  
jer uskogradni nikada ne bi razumjeli,  
zašto za govoranciju grlo je lijes.*

## **ZMAJ**

*Nikada nikome neću uputiti  
ružnu riječ, koja boli i vrijeđa,  
ali kada pretjeraju, znam se naljutiti  
i ego nervčika izvrnuti na leđa.*

*Ljubaznost je ono čime se ponosim,  
mojoj majci za to idu meritumi.  
Nerado se suprostavljam, ne prkosim,  
premda neshvaćanje u uhu mi šumi.*

*Šutim i čekam. Pri nepravdi popuštam,  
da mi kolerik grdnjom ne poždere mir,  
da svoj život, koji svim čulima guštam,  
prepirkom ne zagorča verbalni vampir.*

*Šutim, smirujem zabrinutu nutrinu,  
šapćem joj da posegne za strpljenjem,  
dok rabijatni napinje oštrinu,  
snatreći da porazit će me kuđenjem.*

*Svadljivac poniznost zamata u slabost,  
za ljubaznost tlapi da je dijagnoza,  
ali snaga u meni raspršuje blagost  
i ne da jeziku da rječnik joj sroza.*

*Neurotik krvavim očima proslavlja  
klonulost emocionalne muzare  
i, dok se od mrzovolje oporavlja,  
u tikvi ljutka zasviraju fanfare.*

*Ja puštam grdnje da lete kroz uši,  
sve dok mi lišće ne oblije rumenilo,  
jer kada me srditi verbalno uduši,  
drobu šapnem da strpljenje je iscurilo.*

*Tada dovoljne su mi dvije-tri riječi  
da mu ego smrvim, kao s kamenom,  
i kažem mu, nakon što oči izbeči:  
Čovječe, ne raspravljaj se sa stijenom!*

*Nakon što mrguda smjestim u tišinu,  
ne osuđujem ga što izazva brecaj,  
ali gromovnik ne trpi disciplinu  
pa kroz zube sikće: Ženo, ti si zmaj.*

*Ja sam zmaj???*

## **ŽUTI KOLOTURI**

*S istoka sunce se sporo pomalja,  
tračcima škilji iza visoka zida.  
Vatreni kolotur nebnicom se valja,  
haljetak mraka plamičcima raskida.*

*Noć na zapad povlači crnkasti veo,  
sklanja se pred prvim sjenama u žitu.  
Mjesec je na obod obzorja zasjeo,  
sa zenita divi se danjem koloritu.*

*Lijevom rukom pozdravljam žućkastu kuglu,  
koja ne dopušta da je okom pratim,  
da promatram njezinu glavicu okruglu...  
da svjetlom i svoja čuvstva pozlatim.*

*Desnom rukom mašem tihanom obzoru,  
po kojemu klizi rub garavog zara.  
Suzama ispraćam noć i gasim zoru,  
jer med njima živim ko mukla pustara.*



## **ŽIVOT U KVARU**

*Vidiš, majko, ništa se ne mijenja.  
Još patim od nesna, budna čekam jutro,  
gazim obećanja, prikupljam gubljenja,  
i množim laži da sretna bit ću sutra.*

*Gdjekada pred zoru čujem da silaziš,  
sporo, umorno crne papuče vučeš.  
Uđeš u sobu, po kosi me pomaziš  
i sažalan osmijeh licem razvučeš.*

*Na stol mećeš kavu, prazniš pepeljaru,  
zabrinutost skrivaš u snenim očima.  
S vrata baciš pogled na život u kvaru  
i pognutih leđa izlaziš iz dima.*

*Vidiš, majko, silaskom u rane sate  
prekidala si misli, slovkašte strune,  
niske riječi, što življenje potrate,  
koje noćobdija kroz pero ispljune.*

*Moj topli osmijeh bješe obrazina,  
s njim sam te pozdravljala i ispraćala,  
dok pod vjeđom gorio je plam lumina,  
a mučna duša sred mene je klečala.*

*Danas znaš što tada nisi mogla znati,  
da tuge krila sam kao lopov plijen;  
da teško je smijati se, a u sebi plakati,  
i da živim čudan život... i svet i patvoren.*



*Nemoj zamjeriti svojoj dobričini  
što neće dočekati da sreća svane,  
dok trup je na stolcu, a um u visini,  
traži pjesme koje nisu otpjevane.*

*Vidiš, mama, ništa me ne mijenja.  
Još kroz stvarnost vidim slike nestvarne,  
još tiho silaziš u moja viđenja..  
Majko, ni anđeli ne spavaju, zar ne?*



*Slavica Juhos*

# DJECA DUHA

DJECA DUHA

## **PORUKA**

*Hodam. Usidrena u dubini tišine.  
Do muka nutrine dopire sladunjavi,  
nadražujući miris svježih dalija.  
Možda i ne mirišu. Ne znam.  
Nozdrvama gmiže smrad nekog cvijeća.  
Ne znam kojega, ali miris mi je poznat.  
I neugodan. Danas, dok hodam prema tebi,  
ne smeta mi. Danas sam bez osjećaja.  
Ne razmišljam. Ni o kome i ni o čemu.  
U meni se ne odvijaju dobro znane borbe,  
nemam pitanja, vizije su se raspršile,  
namjere su nakratko stopirane.  
Prihvatila sam. Jesam. Nemam izbora,  
jer ništa ne mogu promijeniti.  
Nemam utjecaj na slijed događanja.  
Došla sam do točke kada ni tuga ne boli,  
nego se razvija u bršljanastu tupost.  
I puzi mnome.  
Prihvaćam. Dobro sam naučila,  
naštrebala sve lekcije života.  
Zato danas nemam osjećaja. Samo jesam.  
Kao hodajuća statua u kožnatoj kabanici.  
Čak i ne čekam da tupost prođe.  
Kao da sam popila kilogram antidepresiva,  
koji poništili su uobičajene reakcije.  
Hodam. Sama. Ukotvljena u jezovitoj tišini.  
Ne razmišljam. Ni o tebi.  
Tupost briše siva sjećanja i kolorit planova,  
poput kontemplacije ili meditacije.*

*Ispunja me spasonosnom praznoćom.  
I dobro da je tako,  
da sam u sebi na tren mrtva.  
Što ću kada stignem do tebe? Što ću?  
Jučer sam se skrivala iza betonske ograde  
i krišom promatrala  
kako ukočeno razgovaraju s tobom.  
Pričaju ti o događanjima u gradu, ulici,  
u obitelji, u srcu, glavi i očima.  
Pa upale cigaretu, sebi i tebi,  
i neobično se osmjehuju.  
Ja to ne mogu. Ja šutim.  
Čak i inače raspojasane misli povlače se  
pred posesivnom, sveprožimajućom tihotom.  
Takva sam. Čudna.  
Najčudnija među čudacima.  
Pa ipak si u svakoj poruci napisao:  
Volim te, tetkice. (I srce na kraju.)  
Hodam. Sama. Dolazim ti... s tišinom.  
Stat ću povrh tvojih nogu,  
ali neću gledati u tvome smjeru.  
Promatrat ću nebo, i oblake.  
I ako ih danas nema, oblaka,  
tražit ću ih na nebu. Ili ću ih stvarati  
Znaš ti mene. (Smajlić.)  
Stojim. Sama.  
Blagoslivljam šuplju glavu,  
prazninu, u kojoj nema vrtloga promišljaja  
ni čudnovatih želja za boljitak budućih dana.*

*U noj ne pronalazim možebitno pogodne riječi,  
niti ću u umu ili u brk šapnuti:*

*Počivaj u miru.*

*(Tupost popušta već kod prvog pitanja...*

*Kako umrli počiva? Odmara? U miru?*

*Tko je nestajanje pretvorio u počivanje?*

*Zašto nije sročio: Nestani u miru?*

*Možda je znao da 'umrli',*

*odbacujući trudno, napaćeno tijelo,*

*turbulentne misli i podrhtavajuća čuvstva,*

*uživa blagodati više, duhovne dimenzije,*

*počiva (odmara) u nekom novom životu,*

*pod očinskom skrbi Omnipotentna?*

*Amen!)*

*Stojim. Sama.*

*Ukopana u dubini grobne tišine,*

*dok duša piše poruku:*

*Volim te, tetkino. (I srce na kraju.)*

## **TE VEČERI**

*Te večeri samo ti si vidio suze,  
koje svrdlale su iza usiljenog osmijeha.  
Nisu te zavarale ni bore smijalice.  
Te večeri uspjelo ti je što nikome nije.  
Niti hoće.*

*Krajičkom oka prodro si  
kroz pukotine na naslaganim krinkama  
dobroga raspoloženja.*

*Do te večeri vjerovala sam  
kako vraški dobro podvaljujem laž  
da svijet promatram iz naručja sreće.  
Te večeri u mojim očima vidio si svoj dom,  
i beznađe kojim brisala sam suze  
s ranjenih podova tvojega doma.*

*Samo ti, samo ti si te večeri vidio suze  
ispod nespretno zašivene cerade radosti.*

*Te večeri, nakon višesatne uzaludnosti,  
u tvojemu domu spremala se oluja.*

*Vidio si da dolazi, izbliza,  
i zaklon potražio u mišjoj rupi,  
spasenje pronašao u bijegu.*

*I još i danas ponekad čujem  
cijuk kajanja,  
jer te večeri*

*vidio si me posljednji put.*

## **ONE**

*One guguću zureći u ugašeni pogled,  
uglancane obraze i kitnjaste riječi,  
a iza debelih jezika skladište municiju.  
One izmjenjuju tople, ulizničke pohvale,  
koje glasnije su od škrguta zavisti.  
Natječu se pri tapšanju nemuštih,  
grle se međusobnim hvalospjevima,  
a kažiprsti i srednjaci poplavili su  
od spletenosti u džepovima.  
One do zatiljka razvlače ispućane usnice,  
a iza naočala s tamnim staklima  
kolutaju srditim, ubojitim očima.  
One šturost obdaruju lovorikama,  
ali izbjegavaju zidove sa zrcalima.  
One se razdragano, pozerski smiju,  
dok pružaju mreškaste ruke,  
otežale od rastezljivih istina, i ulizničkih laži.  
One plešu u lepršavim, cvjetnim haljinama,  
i balansiraju na visokim potpeticama,  
ispod reflektora, ispred kamera,  
u očima ega, a pisuckaju o trpkoj samoći.  
Ja sam sama.  
One su usamljene.*

## **ISTI SJAJ, ISTI MUK**

*Poslala sam ti krhotine srca koje voli,  
umotane u pokapani, prugasti papir,  
snatreći da polijepit ćeš ih odvažnošću.  
A ti? Zvao si me nečitkom jekom,  
čežnju iskazivao češkanjem lijevog obraza  
i zbunjenim pogledom,  
koji kružio je oko moje pojave.  
Zvao si me srcem koje voli.  
Odazivala sam se...  
na tvoj način. Krikovima tišine.  
Poslala sam ti pisma ranjene duše,  
umazane krvavim mastilom  
i pokapane sjetom, i neshvaćanjem.  
A ti? Dopustio si da golub pismoonoša sleti  
na kažiprst bez žuljeva,  
a onda si mu s noge strgnuo prsten,  
slomio mu oba krila  
i strpao ga u krletku ograničenja, straha,  
i čekanja.  
Zvao si me, zvala sam te...  
Zvali smo se vapajima tišina.  
Pitala sam Lunu što joj obnoć šapćeš?  
Mjesec se sakrio iza oblaka...  
Sjaji, i šuti.  
Mjesec je isti ti!*





## **BARSKA STOLICA**

*Sjedio si na četveronožnoj barskoj stolici...  
oblačan iznutra, vedar izvana.*

*Nisi primijetio bolne izraze mojega lica,  
nisi vidio kada sam se grčevito  
primila za desno rame,  
nisi čuo kada sam glasno zajaukala  
i kada se zvuk sirene izgubio  
s druge strane tunela.*

*Smijao si se, dok u daljini jurio je lijes  
s otvorenim pokrovom,  
iz kojega virile su neke čudne cijevi,  
pune nade.*

*Nakon dugo vremena, baš dugog,  
ispao si iz mog vidokruga  
i nestao u gustoj magli konačnosti.  
Možda si i dalje nonšalantno sjedio  
na visokoj barskoj stolici,  
dok mene odnosili su na rub provalije,  
da bi me snenu gađali tankim strelicama  
i opijali me glukozom i vodom.*

*Šutjela sam, i uživala u tišinu uma.*

*Nisam se bojala utvara  
u plavkastim skafanderima,  
niti njihovih sposobnosti i namjera.*

*Bilo mi je svejedno  
hoće li me povući natrag u smrt  
ili će me gurnuti u let.*

*I što su učinili?*

*Poslali su me u budućnost...  
u crvenoj pidžami, s kuferom u ruci,  
s modricama na koži  
i s tobom u mislima.  
Nisam im zahvalila...  
jer nisu me izliječili od tebe.*

*Sjediš na četveronožnoj barskoj stolici...  
oblačan iznutra, vedar izvana.*

## **POD ĐONOM MUZE**

*U sebi godinama skupljala sam  
kamene misli  
i slagala ih po čvrstim temeljima čekanja.  
Ostadoh zabezegnuta, razočarana sobom,  
kada primijetih da sagradila sam  
nepropusnu branu čuvstava.  
Sa suhe strane mentalnih gromada  
riječi postadoše stjenovite, i tihe.  
Ne opsjedaju moj umoran um,  
ne drže me do svitanja budnom,  
ne stvaraju rupetine u shvaćanju  
i ne cijede se, poput tinte.  
Za tebe više nemam niti jednu riječ...  
ni toplu, čeznutljivu, bodljikavu ni ljutu.  
Iscripljena slova postrojila su se u red  
te utonula u mulj mene.  
Tišina postade pitoma, i nečujna.  
Sa zaostalim kamenčićem u grlu  
promatram raspadanje mašte  
pri posljednjem retku posljednje pjesme.  
Tko bi rekao da olakšanje krije se  
pod đonom Muze!  
Konačno zamuknem... u sebi.  
A u muku... nema tebe.  
Zahvalom drobim kamenčić u grlu,  
gutam utihnuće...  
i zurim u slobodu.*

## **DJECA DUHA**

*Duboko zagrezla u čudnovatu,  
intimnu zbiljnost,  
s neodobravanjem piljim  
u oči podbuhlog lika  
u zrcalu iluzija.  
Kasnonoćnom kavicom rastjerujem  
kumulolimbuse pokislih rasuđivanja.  
Samu sebe preklinjem za udaljenje  
od pitoreskni snoviđenja  
i prestanak koketiranja  
s intrigantnim svijetom mašte.  
Isrpljuje me vriskanje  
u zaštopani megafon grla  
i buljenje u vlastito bivanje...  
kroz povećalo opreza.  
Samoj sebi kradem sate okrepljujućeg sna,  
dok vrzmam se po (riječima obloženim)  
šupljinama uma,  
da bih turobnosti okitila superlativom,  
da bih oduševljenje prišila tjeskobi.  
Nema okna iza kojega živi  
savršena, reflektirajuća realnost.  
Skanjujem se pri promišljanju o mogućnosti  
da pokrila sam ga  
infektivnim nadahnućem,  
i neću ga pronaći  
sve dok bdijem kako šišmiš spava,  
i iščuđavam se obrnutom horizontu.  
Prebrodit ću noćobdijske insomnije:*

*I, na kraju grljenja s razigranom sjenom,  
u toplini Heliopolisa pronaći ću  
konstantu logike.*

*Mah, neću.*

*Tek nakratko glumim robinju,  
umornu od nezaustavljiva žrvnja stihovanja.*

*Zapravo, pjesma je dijete Duha,  
a ja obožavam djecu, i kada cmolje  
ili cmizdrenjem lisiče utjehu.*

*I osmjehujem se dok brišem si  
šmrkav nos.*



## GUBIM

*Ne znam kamo vode me klatežne misli,  
ni bučni, nezaustavljivi,  
neposlušni slovoredi.*

*Svaki dan iznova  
posred glave stvaram novi život.*

*Moj život ovisi o gajici...  
i hoće li mi pripremiti krila  
od lovora*

*ili će mome bitku iskopati plitak grob.  
Moj nakostrešeni život ovisi o slovima,  
razmacima između riječi,  
zareza,*

*točke,  
trotočja,  
navodnika,  
upitnika i uskličnika.*

*A trebam samo malo mira...  
iza znojna čela!*

*Apstinenciju od grčevitog razmišljanja.  
Nezadržive misli naginju nazadovanju,  
autodestrukciji,  
razočarenju,  
nezadovoljstvu,  
kao da privlači ih golemi magnet  
uznemirenja.*

*Smrknutu,  
umornu, buntovnu,  
posjednu me za stol  
i naređuju da pjesničarim,  
do svitanja.*



*Da bez cigli zidam dvorce,  
da bez tijela stišćem pero  
i da na prazne očne duplje  
onesvijestim vjeđe.  
Da ukočena slušam  
kako tinta cvili  
za imaginarnim likom,  
da krutim papirom potajice  
brišem suze  
i da na peronu iscjeljenja  
uzaludno iščekujem nevidljivoga.  
Ne znam  
kamo vode me  
skitalačke misli,  
ni kako ih primiriti  
u bescilju i besmislu.  
Kako obuzdati podivljala slova?  
Kako zauzdati neukrotive riječi?  
Kako slova posložiti  
u riječ RADOST?  
Borim se sa slovima,  
borim se s mislima,  
borim se sa sobom...  
i gubim,  
jer ne mogu dopustiti  
da nikada više ne vidim  
nevidljivoga.*

## **TRIO ZELDELS**

*U mene su kritike produktivne, osnažujuće,  
jer mimoilaze stabilnost golijata,  
a gurkaju me opijajućem šumoru kozmosa.  
Mislima obuhvaćam nadobudni trojac,  
koji hrabro zaobilazi prepreke uzvišene istosti,  
i svoje potpise utiskuje  
u trajno hućanje vremena.  
Hodajući po prašinstim stazama  
Augusta i Antuna,  
skupljam njihove ostatke, mrvice genijalnosti,  
i mijesim sočnu, čitljivu pogaču,  
koju namrgođeni ranitelji  
prostim gundanjem izbacuju s polica.  
A vade ju iz plitke, sjajne ladice  
noćnog ormarića,  
kušaju je u sjeni skupocjenog abažura  
i zrcalu postavljaju retorička pitanja.  
Uzaman, jer ispravni odgovori putuju  
u otkaćenoj lokomotivi, mimo logike,  
i uvijek će biti za jednu postaju ispred  
vagona pokude, zavisti i sudišta.  
Iza životnog, svakodnevnog klauniranja  
nižem miomirisne pogačice,  
ispunjene poletima, klonućima i trzavicama,  
posipane istinskim čuvstvima rastvorene duše.  
Vjetar vremena podići će ih s tla,  
i na neprekinutome fijeku odnijet će ih  
do duša koje se tek spremaju  
za spust s božanstvenih visina.*



*Letjet će potpisi daleko iznad krovova,  
provlačit će se između dimnjaka i nebodera,  
i upast će kroz prozore kuća  
s dušom.*

*Potpisi trojca zainteresirat će bića  
koja zbog tuđih sjeta dršću  
i koja sućutno suze i uzdišu,  
kad oćute iskrene boljke  
ranjenih duša predaka,  
koji prešli su na višu, bolju,  
ljepšu razinu,  
na kojoj za kišnim oblakom  
sjede August i Antun,  
i pišu...  
(Što smrtnik prijeći,  
Bog pušta teći.)*





## O STIHOVIMA (I LJUDIMA)

Stihovi su blago zatvoreno u školjke, kaže Slavica Juhas u jednoj svojoj pjesmi koju na moje veliko zadovoljstvo možete pronaći u ovoj zbirci Viktorijin plač. Pobjedničin (pobjednički?) plač, plač koji sukne u trenutku kada pojedinac pobijedi drugu osobu ili sebe, neku nedaću I nepremostivu prepreku?

Je li Slavica svojim blagom iz školjke uspjela pobijediti svoje tjeskobe, nezadovoljstva ovim svijetom ili je pobijedila stvarajući ljepotu tamo gdje se mnogi ne usude potražiti je?

Stihovi su blagost naših samoća, oni nas smještaju u osjećaje nama prepoznatljive i potrebne; stihovi su nasušna potreba u vremenima koja traže svrhovitost, nadmetanje u posjedu materijalnih dobara, u osobnim i društvenim krizama, u zdravstvenim nedaćama koje nas još više udaljavaju od drugih ljudi (ljude možemo voljeti ili ne, podnositi ili ne, približavati im se ili se udaljavati svojevolarno od njih), ali su nam ljudi potrebni kako bismo se imali s kime uspoređivati – sam čovjek ne zna koliko zna, je li plemenit ili uopće nije takav, koliko je trpeljiv ili netrpeljiv, suosjećajan ili hladan. Potrebni su nam razgovori ma koliko tada bili umorni od mnogih praznih riječi.

Potreban nam je pogled, dodir, osmijeh, pozdrav – pa makar u prolasku, usputno, preko ceste, u magli ili u slutnji.

Ali, kada stvaramo stihove (mogu oni nastajati i u Slavičinoj kuli od papira, a ne u kuli od bjelokosti kakvu su stvarali stvarali mnogi stariji pjesnici, za mnogih njezinih besanih noći čak i na postelji od krvi), naša je samotnost ispunjenija, ona je samo naša i u nju ne moramo pustiti nepoželjne. Nepoćudne.

Ćudljive, možda? Nego samo one koji su spremni osjetiti finu pređu rime, ćudnovatost odabira riječi, doživjeti Slavičinu potrebu za stvaranjem novotvorenica (koje možda nećete uspjati guglati), iskusiti glasne šapate i utišane vapaje.

Vapaje duboko nespokojne pjesnikinje. Njezin nespokoj koji je i naš, moj, vaš i svaćiji, njezino opetovano nijekanje ove stvarnosti, dnevne.

Rećeno je da umjetnost izvire iz boli. Onda Slavicu Juhas boli ovaj realitet u kome smo prisiljeni bivati, a realnost je uvijek jaća i zato je Slavičina kula baš od papira. Ispisani papir njezin je štiti, to je njezina pobjeda nam svime što je okružuje. A nije idealno. Nikome. Samo što mnogi od nas nisu sposobni svoje nemire izraziti na tako dojmljiv, sebi svojstven, način. A "čovjek je uznemiren trajno" pa tako i nastaju pjesničke zbirke kakva je ova - Viktorijin plać.

(P.S. Ime Viktorija možda potjeće od:

- *latinske riječi za pobjednicu*

- *imena rimske božice pobjede*



- *saudijskog izraza za onu koja osvaja*
- *staroengleskog izraza wigan za borbu*
- *praindoeuropskog korijena weik za snagu i eneregiju.*

Bilo kako bilo, Slavica Juhas s ponosom može biti sve to:

snažna i borbena osvajačica te pobjednica.)

Pa zašto onda Viktorija plače? Pročitajte.

*Zlata Knez*

## **Bilješka o pjesnikinji:**

Slavica Juhas objavila je trinaest zbirka pjesama:

Moj dvoboj (2004), Crveni snovi (2004), Slane kiše (2005), Bijeli papaveri (2005), Nikada nisam (2006), Bulevar umišljaja (2006), Nebeska frula (2007), Vrata vječnosti (2009), Tvoj anđelak (2018), Šaptom napisano (2018), Spakirani osjećaji (2019), Ruševine Ganglota (2020) i Viktorijin plač (2021).

Zbirke Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Bulevar umišljaja, Nikada nisam, Ruševine Ganglota i Viktorijin plac objavljene su i u digitalnom izdanju.

Nakon natječaja, njezine pjesme uvrštene su u zbirke:

Erato '04 (2004), Susret riječi (2006, 2007, 2008), Pjesmom protiv zaborava (2013), Jučer bih umro za te, a danas jer te nema (2004), Uvijek kad pomislim na tebe (2005), Lahor stihova (2018), Snovi sjećanja 3 (2018), Stihovi duginih boja (2019), Stihovi duginih boja 2 (2019), More na dlanu (2019), Večer poezije Srce Isusa i Marije (2019), Poezija zlatnih stihova (2019), Svjetski festival poezije (2019), Biseri na dlanu (2019), Zagreb na dlanu (2019), Najljepše ljubavne pjesme (2019), S ljubavlju, Dea (2019), Slavonija na dlanu (2019) Otisci naših stopa (2020) I Valentinovo (2020).

## **Sadržaj:**

<i>GOSPODARU DUŠE</i>	04
<i>VIKTORIJIN PLAČ</i>	05
<i>CIKCAKASTA</i>	07
<i>BOFL</i>	08
<i>ŠAH-MAT</i>	10
<i>ŠTO TI ZNAŠ O PLAČU?</i>	12
<i>ČAĐAVI OBRAZI</i>	14
<i>GOSPODARU DUŠE</i>	16
<i>IME</i>	17
<i>CIRKUSANT</i>	18
<i>IMPROBUS</i>	20
<i>TREĆE OKO</i>	22
<i>ČUVARICA DROBA</i>	24
<i>LJEVA I DESNA</i>	26
<i>NEOPROŠTENO DUGOVANJE</i>	29
<i>PIROVA ISTINA</i>	31
<i>DUŠA OD ZLATA</i>	32
<i>NEPROČITANA JA</i>	34
<i>IGRAČKA NADAHNUĆA</i>	36
<i>KLETVA</i>	38
<i>PEČAT ZABORAVA</i>	40
<i>RAZGOVOR SA ZIDOM</i>	41
<i>STELARNI</i>	43
<i>MOJ KOLEDAR</i>	44
<i>U ČIZMI SKITNICE</i>	46
<i>SMRTNI UDARAC</i>	48
<i>NI TU, NI TAMO</i>	50
<i>STARO RUHO</i>	52
<i>NIJE POŠTENO</i>	54
<i>PAR NESPOKOJA</i>	56

<i>PREKOMORSKI</i>	58
<i>PRSTOHVAT MUKE</i>	60
<i>RECIPIENTI</i>	62
<i>UMORSTVO TIŠINE</i>	64
<i>TI SI TRN</i>	65
<i>U LOVU NA DUŠU</i>	67
<i>OKLOP AMAZONKE</i>	69
<i>UTOPLJEN U SUZI</i>	71
<i>URUS ALEM</i>	72
<i>ZAUMNI DVORI</i>	74
<i>SVILENI PALOMINO</i>	76
<i>PJESNIČKI RULET</i>	78
<i>VLAKIĆ OD PAPIRA</i>	80
<i>SRETNI NESRETNICI</i>	84
<i>BIJELI STJEGOVI</i>	85
<i>CVIJET SJEĆANJA</i>	87
<i>DUŠOZBORKA</i>	88
<i>EDENSKI SLAVOLUK</i>	90
<i>KEMIJSKA OLOVKA</i>	92
<i>OLEANDRINA</i>	94
<i>ELI, ELI</i>	96
<i>GUGUTKA</i>	98
<i>GUSLAČI BEZDARJA</i>	99
<i>U VALOVLJU LJUDSTVA</i>	100
<i>KIŠA OD SAFIRA</i>	102
<i>LAJAVICA</i>	104
<i>NAZARET</i>	105
<i>KRUŽNI OSMIJEH</i>	106
<i>POETA EST PINCTADA</i>	108
<i>OPROSTITUTE MI</i>	110
<i>K TEBI</i>	112

<i>POSTELJA OD KRVI</i>	113
<i>PREVARI SUDBINU</i>	115
<i>S A E</i>	117
<i>PTIČICE U KRLETKAMA</i>	118
<i>PUSTITE JE</i>	120
<i>SRCE SANJARA</i>	122
<i>U TUĐOJ KOŽI</i>	123
<i>TUĐE, A MOJE</i>	124
<i>SRETNI NESRETNICI</i>	126
<i>UKOPANA U MUDROST</i>	128
<i>USTA ŠUTE, ALI DUŠA NE</i>	129
<i>ZMAJ</i>	130
<i>ŽUTI KOLOTURI</i>	132
<i>ŽIVOT U KVARU</i>	134
<i>DJECA DUHA</i>	136
<i>PORUKA</i>	137
<i>TE VEČERI</i>	140
<i>ONE</i>	141
<i>ISTI SJAJ, ISTI MUK</i>	142
<i>BARSKA STOLICA</i>	144
<i>POD ĐONOM MUZE</i>	146
<i>DJECA DUHA</i>	147
<i>GUBIM</i>	150
<i>TRIO ZELDELS</i>	152
<i>RECENZIJU O STIHOVIMA (I LJUDIMA)</i>	153
<i>BILJEŠKA O PJESNIKINJI</i>	160
<i>SADRŽAJ</i>	161

## **Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga**

*Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zlorabotrebte autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice [www.digitalne-knjige.com](http://www.digitalne-knjige.com).*

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice [www.digitalne-knjige.com](http://www.digitalne-knjige.com) kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

### **UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present**

#### **čl. 1.**

*Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.*

#### **čl. 2.**

*U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje*

*smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).*

*čl. 3.*

*Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.*

*čl. 4.*

*Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).*

*čl. 5.*

*Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.*

*čl. 6.*

*Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.*

**Slavica Juhas**

# VIKTORIJIN PLAČ

*Nenad Grbac*

*Srednjaci 22, Zagreb*  
**Mob: 099 / 599-24-34**  
*E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

***Urednik:***  
*Nenad Grbac*

**Juhas, Slavica**

## VIKTORIJIN PLAČ

[www.digitalne-knjige.com](http://www.digitalne-knjige.com)

**ISBN 978-953-354-281-2**





## **O STIHOVIMA (I LJUDIMA)**

**Stihovi su blago zatvoreno u školjke, kaže Slavica Juhas u jednoj svojoj pjesmi koju na moje veliko zadovoljstvo možete pronaći u ovoj zbirci Viktorijin plač. Pobjednicin (pobjednički?) plač, plač koji sukne u trenutku kada pojedinac pobijedi drugu osobu ili sebe, neku nedaću i nepremostivu prepreku?**

**Je li Slavica svojim blagom iz školjke uspjela pobijediti svoje tjeskobe, nezadovoljstva ovim svijetom ili je pobijedila stvarajući ljepotu tamo gdje se mnogi ne usude potražiti je?**

**Stihovi su blagost naših samoća, oni nas smještaju u osjećaje nama prepoznatljivije i potrebne; stihovi su inasusna potreba u vremenima koja traže svrhovitost, nadmetanje u posjedu materijalnih dobara, u osobnim i društvenim krizama, u zdravstvenim nedaćama koje nas još više udaljavaju od drugih ljudi (ljude možemo voljeti ili ne, podnositi ili ne, približavati im se ili se udaljavati svojevóljno od njih), ali su nam ljudi potrebni kako bismo se imali s kime uspoređivati – sam čovjek ne zna koliko zna, je li plemenit ili uopće nije takav, koliko je trpeljiv ili netrpeljiv, suosjećajan ili hladan.**

**Potrebni su nam razgovori ma koliko tada bili umorni od mnogih praznih riječi.**

**Potreban nam je pogled, dodir, osmijeh, pozdrav – pa makar u prolasku, usputno, preko ceste, u magli ili u slutnji.**